

<http://www.el-shaddai.org/mandf-home.asp>

„Férfi és nővé teremtette őket...”

R. A. Hanes

Copyright © 1997 R. A. Hanes Manakin, Virginia. All Rights Reserved.

TARTALOM

Előszó

- I. „Kezdetben...” 1. rész: Ellentét
- II. „Kezdetben...” 2. rész: Egység
- III. Ki találta fel a szexualitást, és miért?
- IV. Az ismerkedés – 1. rész (avagy hogyan essünk biztosan szerelembe)
- V. Ismerkedés - 2. rész: Hatásai (vagyis az egység rombolása)
- VI. Mi van Isten Igéjében?
- VII. A házasság alapja: Isten akarata
- VIII. A házasság célja: A kereszt dicsősége
- IX. Míg megismerjük az Ő akaratát: Az egyedül töltött évek
- X. Mit kíván Isten?

Előszó

Ez a kis könyv két dolog miatt született meg. Az egyik, hogy szívbeli teherként nehezedik rám azoknak a keresztyén fiataloknak az élete, akik igazán szeretik az Úr Jézust, és küszködnek azzal, hogy hitüket, egyedüllétüket és szexualitásukat beilleszték egy olyan világba, amely az 1960-as évektől egyre inkább nyílt kapcsolatokat és korlátlan szexuális szabadságot hirdet (ez a világ most fizeti meg ennek az életnek az árát). A másik ok a saját megtapasztalásom, egy olyan valaki megtapasztalása, aki a 60-as évek közepén ismerte meg az Urat, miután belevetette magát mindabba, és megízlelte mindazt, amit a világ a szexuális szabadság csodáiként kínált – olyan megtapasztalás ez, amelyért olyan árat kellett fizetnem, amit nem akarok, hogy másoknak is meg kelljen fizetni. Ezt a terhet bár 20 éve hordozom, nem éreztem indíttatást az Úrtól, hogy bármit is írásba foglaljak belőle, egészen mostanáig.

Ez a könyv nem a szexről szól. Nem az udvarlásról*, és nem is a házasságról; van benne szó mindháromról. Ez a könyv arról szól, hogy mi Isten célja azzal, hogy létrehozott két merőben különböző és csodálatos teremtményt: a férfit és a nőt.

Az Úr az Ő bölcsességében csaknem 28 éves koromig megtartott egyedülálló. Hála az Úrnak, az, hogy egyedülálló voltam, azokban az években arra indított, hogy még jobban keressem az Urat. Az alatt az idő alatt az Úr kegyelmesen munkálkodott az életemben ezen a ponton, hogy mi az Ő célja a férfi és a nő teremtésével, és mi a célja a házassággal – mielőtt még megházasodtam. Csaknem mindazt, amit itt leírok, akkor mutatta meg nekem az Úr, amikor még egyedülálló voltam, főleg az alapelveket. Ezt azért emelem ki, mert néhányan azt gondolhatják, hogy az itt leírt gondolatok egy házasság embernek, nem pedig egy egyedülállóknak a gondolatai. A házasság csak megerősítette bennem azoknak a dolgoknak a valóságát, amelyeket egyedülállóként kezdtem meglátni.

Azt láttam meg akkoriban, hogy Isten mindaz, amire szükségem van. És most, már több mint 20 év boldog házasság után, bátran állíthatom, hogy amiket akkor mutatott meg nekem az Úr, csak még inkább igaznak bizonyultak, mint ahogyan valaha is gondoltam.

Nemrégiben vettem észre, hogy mások is hasonló meggyőződésüket osztják meg. Ennek egyik legjobb példája Elisabeth Elliot *Szerelem és tisztaság* c. könyve. Figyelmükbe ajánlom, olvassák el e könyv előtt vagy után.

Meggyőződésem, hogy ma sokkal nagyobb szükség van arra, hogy megfelelően értsük, mi Isten célja a férfi és a nő életével, mint valaha.

Talán - ha az Úr könyörül -, az itt említett alapelvek segítséget nyújtanak fiatal házasoknak, akiknek az életéből hiányzik az, amit az Úr valójában szeretne.

Egy-két dolog, amiről szó lesz, „kemény eledel”, és néhányaknak talán túl kemény. De hiszem, hogy Isten gyermekei, akik tényleg meg akarják ismerni Isten akaratát, és meg is akarják cselekedni, igazságot találnak ezeken az oldalakon, és olyan csodálatos módon „szabadokká teszi” őket, hogy teljes szívvel örülhetnek Isten céljának az életükben, akár férfivá, akár nővé teremtette őket.

Az ellenségünk mindannyiunkat meg akar fosztani attól, ami az Istentől való legjobb. Azon gondolkodom, hogy van-e egyáltalán olyan terület, amelyen sikeresebb ez a törekvése, mint a férfi és nő kapcsolatának terén. Az az imádság van bennem, hogy a Szent Szellem használja föl e könyvet, hogy helyreállítsa sokakban a szentséget, a tisztaságot, és azt a célt, amit a mi mennyei Atyánk eredetileg eltervezett azzal, hogy férfit és nőt teremtett; és valóban megtapasztaljuk, hogy a mi Urunk Jézus, az Ő halála, eltemetése és feltámadása mindaz, amire szükségünk van; El-Shaddai, Ő a mindenünk mindenekben.

* A könyvben az „ismerkedés” szó kulcsfontosságú. Beleértendő a randevúzás, randizás, de nemcsak a világi értelemben vett találkozási, hanem szándéktól és indítékoktól függetlenül az ismerkedés, beszélgetés egy eleinte nem, azonban később bensőséggé váló közössége. A szerző fokozatosan bontja ki, hogy mit ért ezalatt. (ford. megj.)

I. „Kezdetben...” 1. rész: Ellentét

„Alkossunk embert a képmásunkra, hozzánk hasonlóvá: uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, az állatokon, az egész földön és mindenben, ami a földön csúszik-mászik. Megteremtette Isten az embert a maga képmására, Isten képmására teremtette, férfivá és nővé teremtette őket” (1Móz 1,26-27).

Őszintén hiszem, hogy napjainkban a világ felfogása a férfiakra és a nőkre nem csak alapjaiban tévedés; egy hamis kép – egy megtévesztés, ami elválaszt bennünket attól, amit Isten eleve elhatározott és eltervezett. A harcok feminizmus és a homoszexualitás a legnyilvánvalóbb következményei ennek a megtévesztésnek. De sok egyéb téves nézet is létezik, amelyet még őszinte életű keresztyének is vallanak, akik így nem értik meg, mi volt Isten terve azzal, hogy férfit és nőt teremtett. Csak az Úr tudja, hogy hány száz keresztyén fiatal élete szenvedett kárt, kapott mély sebeket ezek miatt a téves elgondolások miatt, amelyek megakadályozták őket abban, hogy megismerjék Isten csodálatos tervének gazdagságát a férfi és a nő számára.

Miért teremtette Isten ezt a két nagyon hasonló, mégis hihetetlenül és csodálatosan különböző lényt, *akit férfiként és nőként ismerünk?* Volt valami célja ezzel? Ha az örökkévalóságban nincs látható különbség a nemek között (lásd Luk 20,34-36), akkor most miért van?

Bár nem a mi feladatunk, hogy ennek az írásnak a korlátolt határain belül átfogóan tanulmányozzuk az ezekre a kérdésekre adott válaszokat; de meg akarjuk fogalmazni az alapokat, és fel akarunk állítani néhány alapvető igazságot, melyre az egyedülállók és a fiatal házások építhetnek.

Talán elsősre nem olyan nyilvánvaló, de ezek a kérdések rendkívül fontosak. Ha az egyedülálló keresztyének megfelelő kapcsolatban szeretnének élni egymással, akkor először is látniuk kell, mi volt Isten célja azzal, hogy megteremtette őket. És most van egy nagyon súlyos probléma is: **mindannyiunkat** megfertőzött - kisebb vagy nagyobb mértékben - a világnak a férfiről és a nőről alkotott képe.

Ha olyan kérdésekről beszélünk, amelyek ahhoz kapcsolódnak, hogy mi Isten terve a férfival és a nővel, akkor először meg kell értenünk, hogy miért teremtette őket Isten. Ez azonban csak akkor lehet helyes, ha elméledésünket a férfi és a nő számára kitűzött célról ott kezdjük, ahol Isten kezdi – a Mózes első könyvének első fejezeténél.

Az első, amit megemlítünk, hogy Isten az embert a maga képére és hasonlatosságára teremtette; arra, hogy valami módon visszatükrözze Istent, kifejezze, hogy milyen Isten. Milyen nagy volt az ember bukása! Láthatóvá válik ma Isten az emberekben? Vagy inkább többet látunk Isten ellenségéből, a Sátánból? Ez „kezdetben” nem így volt. Isten terve az volt, hogy látható, kézzelfogható legyen, és az ember volt az Ő képviselője, aki bemutatta Őt a földön. Az embernek mindent fennhatósága alá kellett vetnie, és természetében benne volt, hogy visszatükrözze az életet, a teremtett világot, és végső soron magának Istennek a jellemét.

Azonban azt látjuk, hogy ahhoz, hogy az emberen teljesen láthatóvá legyen Isten képe, egyetlen emberi alak nem volt elég; két hasonló, mégis nagyon különböző teremtményre volt szükség. Az egyik a férfi volt, a másik pedig a nő. Azt látjuk itt, a legelején, hogy sem a férfi, sem a nő egyedül nem tette láthatóvá Isten képét. Valahogyan mindkettő mutatott valamit Istenből, amit a másik nem. Csak az egyiket nézve egy bizonyos értelemben olyan, mintha csak egy részt szemlélnénk, talán csak az egyik felét annak, ami Isten.

Először a földi

Az 1Korinthus 15,46-ban az emberre és a szellemi dolgokra vonatkozóan a következőt olvassuk: „De nem a szellemi az első, hanem a földi, azután a szellemi.” Így bánik Isten is az emberrel. A földivel kezdi, és halad a szellemi felé. A szellemi a cél, a földi a kezdet. Kezdjük hát azzal, hogy pusztán külső,

fizikai szempontból figyeljük meg e két teremtményt, a férfit és a nőt. Egy kis türelmet kérek, míg olyan dolgokról írok, ami nyilvánvaló, de ahhoz, hogy elérjük célunkat, ez is szükséges.

Vegyünk egy átlagos férfit és egy átlagos nőt, állítsuk őket egymás mellé, és még a legfelületesebb szemlélő számára is világos lesz, hogy milyen óriási a különbség a kettő között.

Általában olyan szavakat használunk a férfi leírására, hogy nagyobb, magasabb, erősebb, izmosabb, durvább felépítésű, szögletesebb, szilárdabb, stb. A nő kisebb, alacsonyabb, gyengébb, kevésbé izmos, finomabb felépítésű, vonalai gömbölyűbbek, lágyabb karakterű, stb. Ki tagadhatná ezeket a különbségeket? (Ki akarja egyáltalán? Majd később látni fogjuk.) Éppen ezek a különbségek azok, amelyek vonzalmat ébresztenek egy férfiban egy nő iránt, és fordítva. Tagadhatatlan tény, hogy egy átlagos férfi nem vonzódik egy férfias vonásokkal rendelkező nőhöz (vagy más férfiakhöz), és egy átlagos nő nem vonzódik nőies tulajdonságokkal rendelkező férfihez (vagy más nőkhöz).

Ami a nemiséget illeti, a férfi az adó, a nő a befogadó. Sok területen a férfi a kezdeményező, a nő a válaszadó, reagáló. (Nem beszélve arról, hogy vannak nők, akik nem kezdeményeznek!) A férfi veti a magot, a nő termi a gyümölcsöt. Természetesen a nő „táplál”, és neki van olyan teste, ami táplálásra van formálva. A férfi nem táplál, valójában nem is tud (fizikai értelemben).

De a különbségek nem csak a külső felépítésre vonatkoznak. Bár a domináns világi személet évekig próbálta hangoztatni, hogy a különbségek csak társadalmi és kulturális szinten jelennek meg, még a tudománynak is el kellett ismernie, hogy a férfiak és a nők természetüknél fogva különbözőek. Sokkot jelentett a napjainkban uralkodó kultúrának, amikor a TIME magazin e különbségekkel foglalkozó legfrissebb felfedezéseket címlap sztorijának választotta! Idézet: „MIÉRT KÜLÖNBÖZŐEK A FÉRFIAK ÉS A NŐK? – Ez nem csak a neveltetés. Az újabb kutatások szerint így születtek”! (1992. január 20.) Nem elképesztő, hogy a tudománynak kell meggyőznie a hitetlen világot arról, ami bármelyik értelmes embernek nyilvánvaló?! Néhány pont, amit a TIME kiemelt:

<u>FÉRFIAK</u>	<u>NŐK</u>
Nehezebben értik meg a másik embert	Ösztönösen értik a másik embert
Jól tudják kezelni a tárgyakat	Jól tudnak bánni az emberekkel
Jól tudnak bánni a számokkal	Jól tudnak bánni a nyelvvel, szavakkal
Könnyebben olvassák a térképet és ismerik fel az irányokat	Jobban emlékeznek a dolgok egymáshoz viszonyított helyzetére
Tettekre összpontosítanak	Verbális kommunikációra összpontosítanak

Ahogy ebben a cikkben is leírták, mindenki tudja, akit nem vitt tévútra napjaink politikailag korrekt gondolkodása, hogy a nők általában többen törődnek az emberi kapcsolatokkal, érzelmekkel, a kommunikációval, a harmóniával, és az emberekkel való bánásmóddal. A férfiakat pedig általában jobban érdeklik a tárgyak, tettek, célok, tevékenységek, dolgok építése, versenyek, stb. A nők általában szubjektíven szemlélik a dolgokat, a férfiak tárgyilagosabbak. A nőket gyakrabban vezetik az érzelmek a döntéshozatalban, míg a férfiak a tényszerű gondolkodásra hagyatkoznak.

Fontos azonban megjegyezni, hogy nem abszolút érvényű igazságok ezek, hiszen úgy tűnik, hogy a népességnek kb. 20%-a eltér ezektől a nemekre vonatkozó irányoktól (Myers-Briggs kutatás alapján).

Ezek nem kulturális vagy társadalmi általánosítások, hanem valóságon alapuló megfigyelések; a nemek megkülönböztetett jellemzői. A legújabb kutatások MRI segítségével még azt is bizonyították, hogy a nők és a férfiak agya teljesen eltérően működik ugyanazon döntések értékelése vagy meghozatala közben!

A tudomány azt is bizonyította, hogy a nőknek több „lassú-összehúzódású” izma van, ami a tartós terhelés esetében jó. A férfiaknak több „gyors-összehúzódású” izma van, ami jobb a hirtelen gyorsuláshoz és erőkifejtéshez, de nem a tartós terheléshez. A futók között jól ismert tény, hogy a férfi futókkal ellentétben a legtöbb női maratonfutó nem éri el a holtponthoz, ami a teljes kimerültség állapotának elérése, ahonnan csak a pusztá akaraterő visz tovább. A nők kitartóak. A férfiak erősebbek, de csak egy behatárolt ideig.

Napjaink feministáinak minden egyenjogúsági követelése ellenére miért van az, hogy a sportban soha nem akarnak a férfiakkal szemben egy az egy ellen kiállni? Nagyon egyszerű! Tudják, hogy különbözőek, erejüket tekintve gyengébbek; tudják, hogy soha sem versenyezhetnek a férfiakkal olyan területen, ahol az erejüket kell összemérni. Isten alkotta ezt a különbséget, hogy megmutassa, milyen Ő.

Azután a mennyei

Akkor mi az, aminek láthatóvá kell lennie az emberben, ami olyan, mint Isten? A kezünkön lévő öt ujj? Vagy a két láb és lábfej? Talán. De sokkal fontosabb dolgokat akart Isten kinyilatkoztatni az emberben. Először is a „képmás” és a „hasonló” szavak a természetet és a tulajdonságokat érintik, nem pedig a külső megjelenést. Bár a külső a szembetűnő, mégis másodlagos. Ha ez így van, akkor mi az, amit Isten elsődlegesen ki akar nyilatkoztatni?

Először tisztáznunk kell a kép/képmás és a jellem közötti különbséget. Az ember (Ádám), hasonló volt Istenhez, **de jellemében soha sem hasonlított Hozzá**. Isten szándéka az volt, hogy Ádám *végül* majd *birtokolja* az Ő jellemét azáltal, hogy először eszik az élet fájáról, aztán megkapja Isten **életét**, majd Isten **jelleme** *kiformálódik* benne. A tudás fájáról evett, és nem az élet fájáról, ezzel Isten ellenségének a jellemét öltötte magára: az ÉN és az Istentől való függetlenség jellemét. De a Golgota óta a hívő ember az, aki Krisztus **életét** kapja, és így lehetősége van arra, hogy Isten jelleme kiábrázolódjon benne a Szent Szellem által.

Lássunk néhányat ezek közül a szellemi jellemvonások közül. A Galata 5,22 elég jól leírja, hogy mi volt Isten gondolataiban:

„A Szellem gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szíveség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás...”

Más igehelyeket is találunk, amelyek segítenek abban, hogy mi Isten terve, mint például:

„Mert nem a félelemnek szellemét adta nekünk az Isten, hanem az erőt, a szeretet és a józanság szellemét” (2Tim 1,7).

„Vállald velem együtt a szenvedést, mint Krisztus Jézus jó katonája” (2Tim 2,3).

„Légy erős és bátor” (Józsúé 1,6).

„erősödjétek meg az Úrban és az ő hatalmas erejében” (Ef 6,10).

Sok más ilyen igeverset találhatnánk még, de talán e néhány igehely segítségével is megláthatunk valamit. Értelmetlen lenne azt mondani, hogy a Galata levélből idézett igében a jellemvonások természetüket tekintve inkább nőiesek, az utána felsorolt igékben pedig inkább férfiasak? Nehogy néhány modern gondolkodó ezen a ponton támadjon, hangsúlyoznunk kell, hogy amit itt említünk, az

egy olyan elfogadott nézőpont, amit az emberiség a történelem kezdetétől magáénak vallott; csak mostanában vitatják ezt a nézetet.

Amikor olyan szavakra gondolunk, hogy „szeretet, szívesség, szelídség” stb., akkor azonnal úgy tekintünk ezekre, mint amelyek egy nő csodálatos tulajdonságai. De ha férfira alkalmazzuk, akkor ösztönösen úgy gondolunk rájuk, hogy nem férfias tulajdonságok. (Csak amikor hívőkké leszünk, akkor látjuk meg, hogy egy igazi férfiből nem hiányozhatnak ezek a jellemvonások.)

És mi a helyzet a többivel, ha egy nőre mondjuk: „erős, bátor, katona”? Nem egy férfi jut ösztönösen az eszünkbe? Amikor látunk egy izmos, erős nőt, mint amilyenek ma a női testépítők, nem azt gondoljuk, hogy „tényleg így kell egy nőnek kinéznie”? Valami visszahőköl bennünk, és ez nem a kultúra vagy a társadalom miatt van, hanem ez egy velünk született dolog.

Tagadhatjuk, hogy természetéből adódóan egy nő inkább „szelíd”, „kedves”, „türelmes”, „hűséges”, stb.? Nem, csak ha megtévesztjük önmagunkat. Tagadhatjuk, hogy egy férfi természetét tekintve inkább „erős”, „bátor”, stb.? Ez tényleg nagyon egyszerű; és mélyen legbelül ösztönösen tudjuk ezt. A történelem minden társadalmá és kultúrája tudta. Még a pszichológia is elfogadja.

Tehát láthatjuk, hogy Isten valóban alapvetően másnak alkotta a férfit és a nőt. Ahogy a franciák mondják: „Vive la difference!” (Éljen a különbség!)

Az ellentétek alapelve

Miért alkotott Isten férfit és nőt? Az első ok az **ellentétek** alapelve. Isten egész teremtésében kontrasztokat és ellentéteket használ, hogy érthetővé tegyen valamit – világosság és sötétség, nap és hold, föld és tenger, hegy és völgy, nyár és tél, és még folytathatnánk. Az egyiknek a természete kiemeli a másikat, és világosabbá teszi a megértését.

Valójában különbségek nélkül sem látnánk! Különbségek nélkül minden egyforma, hasonló lenne. Azonban Istenben végtelen változatosság rejlik. Az ellentét az, amivel meg tudunk különböztetni dolgokat. Maga a Szentírás is azt mondja, hogy az ellentét Isten eszköze, hogy kijelentse az Ő terveit. Például van egy kifejezés a Róma 2,18-ban és a Filippi 1,10-ben, amit legpontosabban így lehet fordítani, hogy „meg kell különböztetnünk azokat, amelyek különbözőek”. Isten azért alkot különböző dolgokat, hogy megmutassa nekünk, amit egyébként nem látnánk. Az 1Kor 11,18-ban találunk egy másik példát, ahol ezt a meglepő kijelentést olvassuk: „Mert szükséges, hogy legyen közöttetek szakadás is, hogy a kipróbáltak nyilvánvalókká legyenek közöttetek.” Csak az ellentétén keresztül tehetette Isten nyilvánvalóvá, hogy kik a kipróbáltak!

Egy elismert és tiszteletben álló testvér, aki sok jól ismert könyvet írt, még azt is felveti, hogy Isten azért is enged a Sátánnak olyan nagy mozgásteret, hogy ezáltal még jobban megmutathassa irgalmát, kegyelmét és szeretetét – „ahol megnövekedett a bűn, ott még bőségesebben kiáradt a kegyelem” (Róma 5,20-21). (Melyet a következő versben ellensúlyoz, hogy megelőzze azt a gondolatot, hogy „akkor vétkezünk többet...” – „Megmaradjunk-e a bűnben, hogy a kegyelem annál nagyobb legyen? Távolságra legyen...”).

Isten mindkét teremtményébe, a férfiba és a nőbe, belehelyezett egy olyan részt az Ő képéből és természetéből, ami a másiban természetesen nincs meg.

Azt mondjuk ezzel, hogy a férfiakban nem lehet semmilyen „nőies” tulajdonság? Vagy, hogy egy nőnek nem lehetnek férfias tulajdonságai? Isten őrizzen!

Csakugyan rá kell mutatnunk arra, hogy a tökéletes Emberben, a mi Urunk Jézusban, mindezek a tulajdonságok tökéletes egyensúlyban voltak. Bár valóban ember volt, férfi, megvoltak Benne mindazok a tulajdonságok, amelyeket a női természethez kötünk, anélkül, hogy férfi természetének kárára lettek volna. Telve volt kegyelemmel (nőkre jellemző) és igazsággal (férfiakra jellemző). Könyörületes volt a megsebzettekhez, és haraggal fordult azok felé, akik nem megfelelően képviselték Istent. Hogy lehet ez? Mert a mi Urunk Jézus a tökéletes Isten-Ember. És ezek a tulajdonságok Istenben megtalálhatók, mégpedig tökéletes egyensúlyban. De a mi esetünkben, a férfi is, és a nő is kell ahhoz, hogy láthatóvá tegye Isten természetét, jellemvonásait, az Ő arcát. Csak az egyik önmagában egy valamely irányba

eltolódott képet adna arról, hogy milyen Isten. De együtt eszközök Isten kezében, amellyel bemutathatják a világnak, hogy Ő milyen.

Feminista barátainknak tartozunk ezzel: a vallásos férfiak vétkesek abban, hogy könnyen tulajdonítják Istennek az Ő férfiasabb tulajdonságait, és tagadják a nőiesebb tulajdonságait. Például, egy vallásos férfi hajlamosabb magáévá tenni Isten természetének ítéletes oldalát, mint az Ő irgalmát. De a megoldás nem abban rejlik, hogy Istent nőneműnek tekintjük, hanem először lássuk meg az Úr Jézus személyében Istennek minden tulajdonságát, majd pedig ismerjük el, hogy a nőkben megtalálható isteni jellemvonások épp oly fontosak, mint amelyek a férfiakban láthatók.

Ha most úgy tűnik is, hogy mindezzel csak azt gyakoroltuk, hogyan jelentsük ki azt, ami egyértelmű, akkor bírjuk még ki egy kicsit. És ragaszkodjunk a kontraszt vagy ellentét elvéhez. Később látni fogjuk, hogy ez az igazság miért kulcsfontosságú számunkra ahhoz, hogy elérjük a célunkat.

Segíthet, ha felteszünk egy kérdést: ha a kontraszt annyira fontos Isten tervében a férfi és a nő számára, milyen stratégiát választhat Isten ellensége, hogy meghiúsítsa ezt a célt?

(Ennek az írásnak nem célja, hogy napjaink feminista irányzataival vagy a homoszexualitás kérdésével foglalkozzon. De meg kell itt jegyeznünk, hogy mindkettő komoly szellemi támadás Isten eredeti terve ellen, vagyis, hogy az Ő jellemét a férfiban és a nőben lévő különbözőségeken át mutassa meg. A feministáknak néhány dologban valóban igazuk van, ám elferdítik, amit Isten látni akar egy nőben, azzal, hogy férfias jellemvonásokkal ruházzák fel. A homoszexualitásnak nincs semmi ilyen alapja, a homoszexualitás szelleme alapjaiban akarja romba dönteni Isten tervét a férfivel és a nővel.)

II. „Kezdetben...” 2. rész: Egység

„Azután ezt mondta az Úristen: Nem jó az embernek egyedül lenni, alkotok hozzáillő segítőtársat. Formált tehát az Úristen a földből mindenféle mezei állatot, mindenféle égi madarat, és odavitte az emberhez, hogy lássa, minek nevezi; mert minden élőlénynek az a neve, aminek az ember nevezi. Így adott az ember nevet minden állatnak, az égi madaraknak és minden mezei élőlénynek, de az emberhez illő segítőtársat nem talált. Mély álmot bocsátott azért az Úristen az emberre, és az elaludt. Akkor kivette az egyik oldalbordáját, és húst tett a helyére. Az emberből kivett oldalbordát asszonnyá formálta az Úristen, és odavitte az emberhez. Akkor ezt mondta az ember: Ez most már csontomból való csont, testemből való test. Asszonyember legyen a neve: mert férfiemberből vétetett. Ezért a férfi elhagyja apját és anyját, ragaszkodik feleségéhez, és lesznek egy testté” (1Móz 2,18-24).

Itt, a Mózes első könyvének 2. fejezetében egy részletesebb leírást találunk arról, hogyan teremtette Isten a férfit és a nőt, valamint egy csodálatos kijelentést Isten örökkévaló céljáról. Nem Isten akarata volt az, hogy a férfi és a nő elválasztott teremtmények legyenek, külön-külön éljenek az Ő világában a saját zugukban, hogy külön utakon járjanak, egymástól függetlenül. Sok oka van ennek, de csak néhány kapcsolódik szorosan a mostani témánkhoz.

Ebben a drága igeszakaszban bepillantunk abba, ha a Szent Szellem felnyitja a szemünket, hogy mire törekszik az Úr a férfiban és a nőben: egymáshoz akarja őket vezetni. Nem akarja, hogy **egyedül** legyenek. Az Ószövetséget kinyitó kulcsot most is az Újszövetségben találjuk meg, ez esetben a kulcs az Efézus 5,31-32. A 31. vers idézi az 1Móz 2,24-et, és a 32. vers a kulcs: „Nagy titok ez, én pedig ezt Krisztusról és az egyházzal (Gyülekezetről) mondom.”

Azzal, hogy a férfi és a nő elkülönülve, egymástól távol élnek mint egyének, az **ellentét** elveszett. Hogy nincsenek egymás mellett, együtt, az az ellentét, melyről az első fejezetben szoltunk, legjobb esetben is csak halvány, tompa. Ennek az ellenkezője is igaz: amikor a férfi és a nő a legközelebb vannak egymáshoz, az ellentét, a közöttük meglévő csodálatos és dicsőséges különbségek akkor válnak leginkább láthatóvá. Valójában a Mózes első könyvéből olvasott igék legfontosabb pontja ez: „és egygé

lesznek” (és lesznek egy testté). Igen, ahogy Pál mondta, nagy titok ez. Nem juttatnak eszünkbe ezek az szavak egy másik újszövetségi igét?

A János evangéliumának 17. fejezetében mi volt az Úr Jézus szívének a vágya (és az Ő utolsó imája azokkal, akik a legdrágábbak voltak számára), még akkor is, amikor néhány órával később a kereszttel kellett szembenéznie? „Hogy mindnyájan egyek legyenek úgy, ahogyan te, Atyám, énbennem, és én tebenned, hogy ők is bennünk legyenek” (21. vers).

Láthatjuk, hogy az Atya Istennek a szívében volt valami az Ő Fia számára, sokkal előbb, mint ahogy a férfit és a nőt megteremtette. Valami, ami „hozáilló”, olyan, mint Ő, az Ő természetéből és jelleméből, ugyanabból a Szellemből való, mint Ő. De hol lehetett ilyen találni? Hol van még egy olyan, mint az Úr? Nem úgy van, hogy nem volt és most sincs?

Nem, nem volt. Egyedül volt az Úr - a Golgotáig. Amíg Isten álmot bocsátott a második Ádámra, ahogyan az elsőre is, felnyitotta oldalát, melyből „víz és vér” jött ki. Ez születés. De mi született meg? Nem látható, csak majd a Cselekedetek könyvének 2. fejezetében, amikor a Szent Szellem életet ad a Gyülekezetnek. Igen, Isten „formált” valakit az Ő Fiának, és ő lesz a Krisztus Menyasszonya. Nagyon más lesz, mint Ő, mégis hasonló Hozzá természetében, jellemében; szent, tiszta, szeplőtlen, mindenkit szerető, mindent odaadó, önmagától szabad, fehér ruhába öltözött – valaki, aki az Ő szíve szerint való, és egyedül Őutána vágyódik.

Maga az Úr idézi azt a mózesi igét a Máté evangéliuma 19. fejezetében, amikor a farizeusok próbára akarták tenni, és az elválásról kérdezték. Majd saját szavait állítja az ószövetségi ige mellé: „Úgyhogy már nem két test, hanem egy. Amit tehát az Isten egybekötött, ember azt el ne válassza” (6. vers).

A Mózes első könyvében valami örök dolgot láthatunk, amit Isten meg akar valósítani. Az Úr újra kijelenti ezt, és további világosságot ad a központi kérdéshez. Mi itt a kulcsszó? Én úgy hiszem, ez: **EGYSÉG**. Jegyezzük ezt meg, és ragaszkodjunk hozzá a későbbiekben. Egy nagyon mély és különös tényt kell még itt megemlítenünk: Istennek a házasságra vonatkozó eredeti tervében sehol sem találjuk azt a szót, hogy „szeretet”!

Isten örök terve az volt, hogy Fiának menyasszonya legyen, és EGGYÉ legyenek. Bár különbözőek. Bár kezdetben nem hasonlítottak, sőt alapjában véve mások. Sőt, összeegyeztethetetlenek. De nemcsak összeegyeztethetők lesznek, hanem „eggyé lesznek”.

Míg elkészül az Ő menyasszonya, addig van egy földi képmása annak, amit majd az örökkévalóságban cselekszik. Ezt hívják házasságnak.

Fontos, hogy megragadjuk ezt a második szót, az **egységet**. Ragaszkodjunk hozzá, és a másik szóhoz, az **ellentét**hez is a továbbiakra nézve.

Tegyünk fel egy kérdést, mielőtt továbbmegyünk.

Ha Isten azért alkotta a férfit és a nőt, hogy az ellentéttel és az egységgel valamit felfedjen Magáról, és Istennek van egy ellensége, akkor **mit támad majd a leghevesebben Isten ellensége, ha mindezt tudja?**

III. Ki találta fel a szexualitást, és miért?

„És látta Isten, hogy minden, amit alkotott, igen jó” (1Móz 1,31).

Minden nemzedék azt hiszi, hogy ők fedezték fel a szexualitást; hogy az azt megelőző generáció nem tudott létezéséről! Ez vicces, hiszen az a nemzedék, mely ezt gondolja, nem is létezne, ha ez így volna.

Mindannyian tudjuk, hogy Isten alkotta a szexualitást. A kérdés az, hogy miért? **MÍ CÉLBŐL?**

Tudjuk, hogy a szaporodás volt az egyik ok: „Szaporodjatok, sokasodjatok, töltsétek be [...] a földet.” És valóban, az embernek ez a rész nem okozott problémát.

Azt is tudjuk, hogy örömeinkre adatott; igen, meg vagyok győződve arról, hogy a mi örömeinkre van. Ezért az „én”-nemzedék arra törekedett, hogy minden élvezetet megkapjon, amit csak lehet, és addig szívta magába a szexualitás úgynevezett gyönyöreit, míg ami normális a férfi és a nő számára, az már

nem elégíti meg, és új dolgokat kell kipróbálnia, hogy új szexuális örömeit „találjon fel”. Meglepte ez Istent? Nem hiszem; lásd Róm 1,21.

De most nem a testi kapcsolat öröméről akarunk itt beszélni. Később még lesz róla szó a házasság kapcsán.

Mindannyian tudjuk, hogy a férfi és a nő közötti vonzalom (különösen a serdülőkortól kb. a harmincas éveinek közepéig terjedő időszakban) az ember előtt ismert egyik legnagyobb erő. Isten alkotta így. Isten volt, Aki így alkotta, hogy a férfiaknak és nőknek szükségük legyen egymásra.

A férfiert

Isten tudta, hogy ha nem ad különlegesen nagy örömet a férfinak, egy átlagos férfi soha nem töltene időt a nemzéssel, ha azt nézzük, mire hajlamos, mint pl. háború, munka, versengés, játékok (pl. futball), ivás, stb. Nagyon valószínű, hogy a nemi vágytól eltekintve, ez az állatias lény a maga bukott állapotában teljes megelégedést találna ezekben a durva dolgokban, amiket az előbb felsoroltunk, és nem törődne a nővel! Igen, a bukott férfi a nő befolyása nélkül egy állatias lény (azt gondolom, talán néhány megváltott is az). Tapasztalatból beszélek; laktam fiúkollégiumban, egy kisebb, fiúk számára létrehozott alapítványi főiskolára jártam. A főiskola hallgatóinak volt egy gúnyneve, ami sokkal jobban rájuk illett, mint az iskola sportcsapatának hivatalos neve. Akik jobban ismertek minket, úgy hívtak, hogy „Barlanglakók”; csak sport kommentátorok használták a csapat hivatalos nevét. A „Barlanglakók” szó nagyon találó volt. Az ellenkező nem hatása nélkül a durvaság nemcsak divat volt, hanem igazi kihívás, hogy lássuk, ki a legdurvább. De ahogy közeledett a hétvége, amikor táncolni mentünk, tisztaság, jó modor, kedvesség lépett a helyébe – s mindez a lányok miatt. Én személy szerint úgy hiszem, hogy az erős nemi vágy részben azért van a férfiakban, hogy alávéssék magukat (igen, alávéssék) annak a kedvességnek, bájnak, mely a nőkben nagyobb mértékben van jelen.

Tudjuk, mert Isten Igéje kijelenti nekünk, hogy az Isten gyermekeiben lakozó Szent Szellemnek van egy visszafogó hatása e világ gonoszságára. Lehetséges, hogy van ennek az igazságnak egy földi vonatkozása is? Gyakran mondják, hogy a Szent Szellem Isten feminin oldalát képviseli – lehetséges az, hogy a nő jelenléte e földön, és az, hogy a férfinek szüksége van rá, fékező erőként hat arra az állatiasságra, mely máskülönben a férfiből előtörne?

Azt hiszem, mindannyian el tudjuk képzelni, milyen lenne a világ a nők visszafogó hatása nélkül. Csak annyit kell tennünk, hogy olyan időkre és helyekre tekintünk, ahol a nők hatása nem volt jelen, és ott felfoghatatlan állatiasságot találunk.

A nők nem értik meg, hogy Isten szándéka az volt, hogy ezt az állatiasságot fogják vissza a férfiakban. Ez a visszafogás pusztán a jelenlétükből fakad? Nem gondolom. Valójában abból származik, hogy a nő gyakorolja az egyetlen hatalmát a férfi felett: megtagadja tőle azokat a testi örömeit, melyeket adhat neki, mindaddig, míg a férfi megfelelő (életre szóló) elkötelezettséget nem vállal. Más szavakkal: meg kell fizetnie az árát. Amikor a nő e nélkül az ár nélkül adja meg a testi örömeit egy férfinak, akkor ez a visszafogó erő elveszett. És a férfiak olyanok lesznek, mint az állatok, egymást és közösségeiket felemészítik. Milyen naivak a nők, hogy nem tudják, ez az egyik fő oka annak, hogy a férfiban lévő hajlam az állatiasságra így elszabadult napjainkban. A világon néhány helyen komolyan aratják ennek a féknek a hiányát.

Igen, a szexualitás a szaporodásért adatott. És az öröméért. És hogy leigazza a férfiban az állatot!

De van még valami, amit látni fogunk.

A nőért

Mivel nem vagyok nő, így nem merem képviselni az ő oldalukat a szexuális vágy témájában. De azt gondolom, hogy ha Isten nem úgy alkotta volna, hogy „epekedjen a férje után”, szóba sem állna egy olyan durva és kellemetlen lényel, mint a férfi.

És melyik értelmes nő akarna valaha is második gyermeket, miután megtapasztalta az első kihordásának és szülésének fájdalmát? Valóban, manapság hallunk ilyen fiatal anyáktól, hogy „Egy elég volt! Soha többet!” De a gyermek születésének ára hamar feledésbe merül a nő társ utáni vágyának jelenlétében. Csak ebben a században teheti meg könnyedén, hogy különválasztja a társa utáni vágyakozást a gyermekszüléstől, „de ez kezdettől fogva nem így volt.”

Nem tudom biztosan, de úgy tűnik nekem, hogy a nők testi kapcsolat utáni vágyának egy része az a vágyakozásuk, hogy akarják őket, szükség legyen rájuk; közelségre, intimitásra vágnak. Ezt viszont tudom: a nők szexuális vágya teljesen más, mint a férfiaké. És azt gondolom, hogy ez nemcsak ennek a szegény férfinak haladja meg az értelmi képességeit, hanem valószínűleg mindenkinek, kivéve azt a Valakit, Akit teremtette a nőt. Isten alkotta őt ilyennek.

Valaki egyszer azt mondta: „Egy férfi szerelmet ad, hogy szexet kapjon, a nő szexet ad, hogy szerelmet kapjon.” Bár ez így nem teljesen igaz, mégis van benne valami.

A legtöbb nőben, bár nem mindben, van egy erős vágy is, hogy gyermeke legyen. Ez szintén Istentől indul ki. Ezt láthatjuk a Szentírásban, és ez nem csak a korabeli társadalmi normák miatt van, ahogy néhányan el akarják velünk hitetni. Ez egy nagyon mély vágy ott volt a nők szívében, akik tudták, hogy arra teremtettek, hogy egy újabb életet hagyjanak e világon, vagy egy újabb életet helyezzenek Isten kezébe (pl. Anna). Mi a gyermek? Az egység gyümölcse. A gyerek szó szerint a fizikai megnyilvánulása annak, hogy „lesznek ketten egy testté.” Magában hordozza mindazt, ami az apából való és mindazt, ami az anyjából való, mégis egyedi és külön lény önmagában.

Egység

Nem feladatunk ebben a kis füzetben kikutatni annak mélységeit, hogy Isten miért alkotta meg a szexualitást. Megkérdőjelezem, hogy egy ilyen téma egyáltalán építő lenne. De egy fontos tényt meg akarunk ragadni. A férfi és a nő testi egyesülését Isten azért alkotta, hogy minden egyénnél inkább megtapasztalják általa az egységet. Amikor Isten Igéje a szexuális bűnökről a következőképpen szól: „Vagy nem tudjátok, hogy aki parázna nővel egyesül, egy testté lesz vele? Mert - amint az Írás mondja - lesznek ketten egy testté” (1Kor 6,16). Ez a testi egyesülésre igaz, akár a házasság keretein belül vagy azon kívül történjék is.

Mit értünk az egység alatt? Vagy esetleg azon, hogy „páratlan” vagy „különleges”? Semmi sem lehet különlegesebb vagy egyedibb annál, mint amikor valamiből csak egy van. Amikor nincs több, akkor a legnagyobb az értéke, néha felbecsülhetetlen. Amikor valakinek van egy Rembrandt gyűjteménye, akkor a festmények csak egy gyűjtemény részei. De amikor valakinek csak egy festménye van, és az egy Rembrandt-kép, akkor az nagyon különleges.

Hiszem, hogy Isten úgy alkotta a férfit és a nőt, hogy találjanak és átéljenek egy olyan kapcsolatot, amely semmi máshoz sem hasonlítható. Teljesen egyedülálló. Különleges. Szent. Valójában a szent a legjobb szó rá, mert a szent azt jelenti, hogy „különválasztott” „megszentelt”, „különböző” olyan értelemben, hogy semmi sem hasonló. Annyira különbözik minden más kapcsolattól, hogy más kapcsolatokat össze sem lehet hasonlítani vele.

Mi az egység ellentéte? Hát, a kettősség kezdetnek jó. Ha valamiből kettő van, azok egyike sem egyedi, egyik sem különleges! Mi a helyzet a hármassággal? Még kevésbé egyedi! És ha száz van valamiből? Már nincs benne semmi különleges! És ha ötszáz? Az átlagos, ez pedig a „különleges”, az „egyedi” ellentéte. A SZENT ellentéte.

Tudom, hogy így van. Isten helyezett a férfibe és a nőbe egy mély vágyakozást egy olyan kapcsolatra az ellenkező nemmel, ami teljesen egyedülálló, különleges, páratlan a maga nemében, semmihez sem hasonlítható, SZENT. Amikor annyira közel vagyunk a másikhoz, hogy gyakorlatilag egyek vagyunk.

Milyen különös: egy olyan valakit szeretnénk, aki teljesen az ellentétünk külsőleg és belsőleg egyaránt, mégis egyik akarunk vele lenni! Általában az ellentétek vonzzák egymást: a túlsúlyos soványt vesz el; az introvertált az extrovertálthoz megy hozzá; az álmodozó olyannal házasodik össze, aki két lábbal áll a földön; a hanyag pedig a precízzel, és így tovább.

Tudjuk, hogy az ellentétünkben megvan mindaz, amire nekünk szükségünk van, ami nélkül nem tudunk megenni, ami egyensúlyban tart, kiegészít, ami velünk ellentétes, mégis vágyódunk az egységre. Szellemi, lelki és testi egységre. És ez Istentől van.

Isten ellensége pedig ez ellen törekszik. Mindent elkövet, minden ámitást bevet, hogy ennek az egységnek a létrejöttét megakadályozza. Hogyan? Lássuk...

IV. Az ismerkedés – 1. rész (avagy hogyan essünk biztosan szerelembe)

„Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, és arra nevel minket, hogy megtagadva a hitetlenséget és a világi kívánságokat, józanul, igazságosan, és kegyesen éljünk a világban” (Tit 2,11-12)

Láttuk, hogy a legtöbb férfiban és nőben benne van ez a vágyódás a másik után, hogy egyik legyenek az ellentétükkel. Mivel nem arra teremtettünk, hogy egyedül éljünk, mindannyian keressük annak a módját, hogyan szüntethetnénk meg ezt az egyedüllétet.

Biztos, hogy némelyek nötlenségre, egyedülállóságra hívtak el... ez egy isteni ajándék, amely lehetővé teszi, hogy valaki mindenestől az Úrra figyelhessen anélkül, hogy bármi is elvonná ettől. És vannak még olyanok is, akik nem kaptak erre kegyelmi ajándékot Istentől, úgy hordozzák a keresztest, hogy az egyedülállóság ajándéka nélkül is mindenestől az Úrnak szentelhessék magukat, megtagadják mindazt, ami elvonná őket – ezek azok, akik „önmagukat tették nemzésre alkalmatlanná, a mennyek országáért” (Mt 19,12). Ahogy Pál mondja, bárcsak mindannyian így volnánk. De sajnos, többségünk nem így van.

Akik nem ismerjük ezt a kegyelmet, hanem egy másik után vágyódunk, „aki szívünknek a vágya”, a következő kérdésünk ez: „Hogyan találom meg azt, akire olyan nagy szükségem van?”

Sajnos, ez a keresés sokakat romlásba juttatott: legkisebb bajként összetört a szívük, legjobb esetben sebeket kaptak, legrosszabb esetben törvénytelen terhességek és szenvedélyen alapuló házasságok jöttek létre. Mindez satnya pótlékeként annak, amit Isten az Ő tökéletes akarata szerint eltervezett.

A mai világban úgy tűnik, hogy van egy nagyon egyszerű és nyilvánvaló módszer arra, hogyan találjuk meg azt a valakit, akivel egyik akarunk lenni: a „próbálgatás” módszerét használják. Kipróbálsz annyi potenciális társat, amennyit csak tudsz, míg megtalálsz a megfelelőt!

Remélem, mindannyian egyetértünk abban, hogy a próbálgatás módszere nem működik! Szükséges ezt bizonyítani? Remélem, nem. Ahogy egyre több keresztyén házasság jön létre ez alapján, egyre többen mennek fejfel a falnak, és vallanak kudarcot. Fel kell tennünk a kérdést, hogy „miért?” Úgy gondolom, a válasz abban rejlik, ha látjuk:

Mi a baj a próbálgatás módszerével

Ahogy minden más esetben is, ahhoz, hogy a hibákat fel tudjuk tárni, először is azokat a feltételezéseket, alapokat kell megnevezni és feltárni, amelyekből e hibák fakadnak. Próbáljuk most is ezt tenni. Mit feltételezünk, amikor próbálgatással akarunk társat találni?

1. Birtokában vagyunk annak az ismeretnek, józanságnak és bölcsességnek, amellyel tudhatjuk, hogy mire van szükségünk egy társban.
2. Ebben a több milliárd emberrel teli világban, ha elég kitartóan keressük, és elég sok embert kipróbálunk, akkor megtaláljuk azt az egyet.
3. Akkor fogjuk tudni, hogy megtaláltuk a megfelelő embert, ha szerelmesek leszünk.

4. Ha eleget próbálkozunk, megtudhatjuk, milyen lehet házasságban élni.

És ez az utóbbi feltevés vezet a következtetéshez: Minél többet próbálkozunk, annál felkészültebbek leszünk arra, hogy meghozzuk a döntést, hogy ki legyen a társunk.

Foglalkozunk ezekkel egyenként.

1. Tudjuk, hogy mire van szükségünk egy társban

Remélem, ennek a képtelensége egyértelmű a hívő ember számára. Legtöbben még fiatalon találjuk meg a társunkat. Ez a fiatalság egyik sajnálatos tulajdonsága, hogy azt gondolja, sokkal bölcsőbb és értelmesebb, mint amilyen valójában! Tényleg úgy van, hogy a kor előrehaladtával bölcsességet, ismeretet és érettséget szerzünk. Emlékszem, amikor kb. 25 éves voltam, azt gondoltam: „Micsoda bolond voltam 20 évesen!” Majd 30 évesen: „Micsoda bolond voltam 25 évesen!” Majd 35 évesen: „Milyen éretlen voltam 30 évesen!” És így tovább.

Minél idősebbek vagyunk életkorban és szellemben is, annál inkább tudjuk, hogy nincs bölcsességünk, és hogy ismereteink is olyan korlátozottak, hogy azok alapján csak néhány dologban tudunk magunk dönteni. Az Ige világos:

„Bízzál az Úrban teljes szívből, és ne a magad eszére támaszkodj! Minden utadon gondold rá, és ő egyengetni fogja ösvényeidet” (Péld 3,5-6).

Pál azt írja, hogy nem sokan közülünk bölcssek, és hogy Krisztus Jézust tette Isten nekünk bölcsességünké (1Kor 1,30).

Tehát, kérhetjük Istent, hogy adjon bölcsességet ahhoz, hogy mire van szükségünk egy társban (a Jakab 1,5 alapján, ugye?), és utána döntünk? Igen; és mégsem. Isten soha sem vezet minket félre. De mindannyian jók vagyunk abban, hogy félrevezessük magunkat, közben pedig azt hisszük, hogy az Úr vezet bennünket! Miért van ez így?

„Csalárdabb a szív mindennél, javíthatatlan; ki tudná kiismerni?!” (Jer 17,9).

Hála az Úrnak, új szívet kaptunk, mely Isten felé törekszik. De vigyáznunk kell, mert amikor érzelmeink is szerepet játszanak valamiben, akkor megtévesztésnek vagyunk kitéve: saját magunk csaljuk meg magunkat.

Volt egy szobatársam a hatvanas évek végén, akit nem merek megnevezni, mert ma országszerte ismert. Majdcsak egy évvel megtérése után, amikor lediplomázott, elhatározta, hogy az Úr azt akarja, hogy megnősüljön. Kissé óvatosan azt feleltem neki: „Hála az Úrnak!” Tudtam, hogy igazából sokkal nagyobb szüksége lett volna arra, hogy megismerje az Urat, mint hogy megházasodjon!

Egy nap bejelentette: „Ma négy lányt kértem meg!” Megdöbbentem! Nem tudtam elhinni. Azt kiáltottam: „Mit csináltál?!” Tudni kell, hogy nagyon jóképű fiú volt, egyetemi válogatott a maga sportágában. Azonnali katasztrófát sejtettem. Négy „igen”, és négy összetört szív. „Hogy tehetted ilyet?”- kérdeztem. Azt felelte, imádkozott, hogy kít vegyen el, és ez a négy lány jött elé. Így hát mind a négyet megkérte, a legtisztább szándékkal. Meg volt róla győződve, hogy csak az fog „igent” mondani, akit Isten választott neki, a többiek pedig „nemet”!

Hála az Úrnak, Aki bolondságainkat elfedezi! Mind a négy lány nemet mondott.

Valójában még magunkat sem ismerjük, nemhogy azt, hogy mire van szükségünk egy társban. Sokunk elképzelései pedig gyakran énünkön, saját érdekeinken alapulnak. Egyedül Isten tudja, ki a legjobb számunkra.

Mára már ősz hajszálak színezik a hajamat, sok érdekes dolgot láttam. Láttam nagy szerelmeket végzetes házasságokká válni. Ismertem keresztyén párokat, akik tíz vagy tizenöt évig jártak együtt mielőtt összeházasodtak. Bizonyára jól ismerték egymást. De nem így. Miután összeházasodtak, általában valami kritikus helyzet miatt egy teljesen más emberrel találkoztak, mint akit az évek során korábban megismertek. Súlyos problémák, mélyen gyökerező gyengeségek, végül mindez teljes személyiségváltozást eredményezett, és komoly gondokat okozott a házasságban. A házastársnak fogalma sincs arról, hogy az „a másik” létezik annak a belsejében, akit szeretett. Idővel ez a társ iránt érzett összes szeretetet olyannyira lerombolja, hogy már utálat lép helyébe. De Isten kezdettől fogva tudta, hogy az az ember valójában milyen.

Láthatjuk, hogy még sok év elteltével is előfordulhat, hogy nem ismerjük a másikat igazán. Hogy lehetnénk hát mi a döntéshozók? Legjobb esetben is, az az információ, ami a rendelkezésünkre áll, csak egy kis hányada az egész képnek, és egyedül Isten látja az egészet.

Ismerek egy testvért, aki az évek során kialakított egy részletes listát arról, hogy milyen az ő „álmai asszonya”. Először is, természetesen, szeresse az Urat teljes szívéből. Teljesen akarja Őt szolgálni, legyen hajlandó elmenni a világ végére is, ha az Úr küldi. Mindenekfelett, komoly szellemi ember legyen. Legyen könyörületes, törődjön másokkal, kedves, melegszívű, és legyen kész feláldozni mindent az ő Istenéért. Imádkozó testvérnő legyen, és mély közös imaéletük legyen, közbenjárjanak majd másokért, és várják majd az Urat. Nyerjen meg lelkeket. És legyen magas, karcsú, illetve szőke és kék szemű!

Az Urat szolgálva találkoztak. Szerelmük barátságként kezdődött, majd az Úr munkájáért imádkozó közösségből. Olyan egységet éreztek, amit senkivel nem tapasztaltak azelőtt. Nagyon szerették egymást. Mindenki tudta, hogy össze fognak házasodni.

De egy nap, amikor közösen imádkoztak, egy hosszabb egymástól távol töltött idő után (mert két egymástól majdnem 1600 km-re lévő városban laktak), az Úr szólt a testvérnek: „El kell szakadnotok egymástól, mert ez a kapcsolat nem tőlem való.” Harcolt azzal, amit hallott, de tudta, hogy az Úr szólt hozzá. Megosztotta ezt a testvérnővel, aki kételkedve hallgatta. Mi történt vele? Azt mondta a testvér: „Imádkozzunk.” És Isten a testvérnőhöz is szólt – el kell válniuk. Engedelmeskedtek, szívében küzdve minden érzéssel, ami ezt kiáltotta: „NEM! De mi szeretjük egymást! Hogy lehet ez?” A testvér engedelmeskedett, ez volt életének legnehezebb engedelmissége. Annyira mérges volt az Úrra, hogy az 1600km-es utat 200 km/órás sebességgel vezette le, nem törődve azzal, hogy meghalhat. Mindezek után, tudta, hogy „ő az igazi... számomra nincs más”.

Csak sok évvel később kezdte ez a testvér megérteni, hogy tényleg az Úr szólt hozzá, és az Ő kegyelme volt, hogy elválasztotta őket. Két dolog vált világossá. Először, hogy ennek a lánynak a valódi énje csak később lett nyilvánvaló, és rejtett gyengeségei, melyek egyike a büszkeség volt, nagy bukáshoz vezették. A férfitestvér saját büszkesége, mellyel még nem foglalkozott, komoly gondokat okozott volna a házasságban. Másodsor, az Úr arra indította ezt a testvért, hogy olyan valakivel házasodjon össze, aki „álmai asszonyának” épp az ellentéte volt, és házasságuk minden éve világossá tette, hogy Isten választása tökéletes volt! Előző választása valószínűleg katasztrófához vezetett volna a házasságukban.

Mily végtelen az Úr bölcsessége és irgalma!

Később még látni fogjuk, hogy miért kell engednünk, hogy egyedül Ő válasszon nekünk társat.

2. Ha elég kitartóan keressük, megtaláljuk az „igazit”.

Ennek is rögtön egyértelműnek kellene lenni, hogy hibás elképzelés. Ebben az óriási világban, melyben emberek milliárdjai élnek, hogyan kezdhetünk el egy ilyen keresést? Legjobb esetben olyanok lennénk, mint egy vak ember, aki a majdcsak kétszáz kilométer hosszú kaliforniai tengerparton elveszett kulcsai után tapogatózna a homokban. Lehetséges választásaink halmaza olyan képtelenül tág volna.

Isten végtelen, mi végesek vagyunk. Hol kezdhetünk hozzá egy ilyen kereséshez? Nem nevetséges ez a keresés? Épp most láthattuk, hogy először is, még azt sem tudjuk, mi az, amit keresünk! Talán azt gondoljuk, hogy igen, de így van-e? Csak Isten tudja, ki az. És épp úgy, egyedül Isten tudja, hogy hol van az a valaki. Talán Isten a társunkat egy másik országban választotta ki, ahogy Izsák és Rebeka esetében, várva, hogy az Ő mindható keze egymáshoz vezessen minket.

3. Akkor fogjuk tudni, hogy megtaláltuk a MEGFELELŐ személyt... amikor SZERELMESEK LESZÜNK

Szó volt róla, hogy van egy fontos dolog a szerelemmel kapcsolatban: nem tudjuk irányítani, hogy valakibe beleszeretünk vagy sem. Azt hiszem, ez félig igaz. Arról is volt szó, hogy ha nem vagyunk szerelmesek valakibe, akkor nem erőltetheted, hogy beleszeress. Ez is csak részben igaz. Aztán, ha valakibe szerelmes vagy, akkor nem erőltetheted, hogy ne szeress. Ez is igaz. Legalábbis éppen abban pillanatban.

Az a tévedés, hogy csak egy emberbe lehetünk szerelmesek. Legtöbbünk, hacsak nem mindannyian, elég sok emberbe képesek vagyunk beleszeretni – ha megfelelőek a körülmények.

Kezdjük a testi oldallal. Úgy lettünk teremtve, hogy bármely átlagos férfinek lehet testi kapcsolata bármelyik átlagos nővel. Bármely átlagos férfit felizgathatja bármelyik átlagos nő a megfelelő körülmények között.

És fordítva; ugyanez igaz a nőkre is. Mindannyian tudjuk ezt.

Hasonló a kapcsolat a férfi és a nő lelkében; az értelem, az akarat és az érzelmek terén. A férfi vonzódik a nőhöz, a nő vonzódik a férfihez. Isten alkotott bennünket így. Természetesen vannak olyan dolgok, amelyek kifejezetten taszítóak a számunkra, de ez a bukás miatt van, ahol a bűn eltorzította Isten tervét a teremtés számára.

Úgy gondolom, hogy helytelen azt állítani, hogy ha veszünk egy férfit és egy nőt a két alábbi kritériummal, akkor azok valószínűleg egymásba szeretnek:

a) Valamelyest vonzónak találják egymást.

Más szóval nem undorodnak egymástól. Nincs semmi a másikkban, ami kifejezetten ellenszenves. (Bár még ez a feltétel sem szükséges!)

Mi a második feltétel, ami előidézheti a szerelmet? Lehet egy dolog, vagy számos dolognak az összejártsága. De azt hiszem, a legfőbb tényező ez:

b) Időt töltenek együtt (először csak beszélgetnek, majd nyíltan megosztanak egymással belső dolgokat, majd egy szoros közösség alakul ki).

Ha veszünk egy átlagos, egészséges férfit és egy átlagos, egészséges nőt, akik valamelyest vonzónak találják egymást, és olyan körülmények közé helyezük őket, ahol órákat töltenek együtt, beszélgetnek, megismerik egymást, megosztják gondolataikat, érzéseiket, véleményüket – végül valószínűleg egymásba szeretnek!

Ha további tényezőket adunk ehhez, akkor valószínűleg még gyorsabban egymásba szeretnek, mint például: egyiküknek fájdalma van, vagy szenved, vagy szükségben van. Ha a másik egyáltalán normális, akkor segíteni akar. És ez különösen igaz a hívőkre, akiknek Krisztus szeretete és könyörlete van a szívükben. Törődünk a másikkal, mert Isten is törődik velünk! Ezért megpróbálunk segíteni. Nem soká, mivel így teremtettünk, érzéseink is beleszövődnek ebbe. Közel érezzük magunkat ahhoz az emberhez, közelebb, mint másokhoz. Elkezdünk bízni benne, bizalmasak leszünk egymással. Tiszteljük egymást. És „voilà!”, szerelmesek vagyunk.

Valójában, ami kibontakozott, az az *intimitás* egy formája, mely másokkal nincs meg. Az *egység* egy formája.

Mit jelent szerelmesnek lenni?

Szerintem Isten alkotott minket úgy, hogy a megfelelő körülmények között szerelmesek legyünk. Így vagyunk „huzalozva”. És minél hamarabb rájövünk erre, annál jobban felismerjük majd az emberi szív felindulását (és félrevezetését).

Emlékszem egy vonatot ábrázoló képre, amit az egyetemi ifjúsági kör füzetében láttam. Azt ábrázolta, hogyan tölt be bennünket a Szent Szellem. A képen egy mozdony motorja, egy szenes kocsi és egy zárfékező kocsi (a vonat utolsó szerelvénye) volt. A mozdony a tény, a zárfékező kocsi az érzelmek. Az érzelmeket a tény húzza. Nagy probléma támad abból, ha engedjük, hogy az érzéseink (aminek a zárfékező kocsinak kellene lennie) kiszínezzék vagy vezessék a tényeket (a mozdonyt). Ez nagyon igaz arra, amikor valaki szerelmes. A szerelem érzését Isten teremtette és helyezte belénk. Jogos következménye bizonyos tényeknek, amelyekről épp most szoltunk. Isten akaratára szerint való, hogy érzelmek is legyenek jelen. De az Ő terve szerint ez következmény, nem pedig kiváltó ok. Eredetileg zárfékező kocsik. Isten soha sem szánta őket mozdonynak! Akkor kezdődnek a gondok, amikor engedjük, hogy a szerelem érzése váljon egy kapcsolat okává! Zárniuk kell a sort, nem vezetni!

De hány hívő (mint ahogy a hitetlenek) követte szívét, amikor szerelmes volt? És hányan kerültek tévútra emiatt? Biztos, hogy emberek ezrei jártak, jártunk így.

Mennyire fontos az, hogy megértsük, hogyan lesz valaki szerelmes? Életbevágóan fontos!

Épp amiatt, hogy nem értik meg e két feltételt, ami szerelemhez vezet (alapvető vonzalom, és kommunikálva együtt töltött idő), amiatt van az, hogy sok házasságban élő ember beleszeret valakibe, aki nem a házastársa! Sok keresztyén házasságot tett az tönkre, hogy a hívők bizonyos időt együtt töltöttek, megosztottak belső dolgokat a másik nemhez tartozó hívővel, aki talán eleinte nem is volt vonzó számukra. Bűnbeesnek, mert ahogy valaki szerelmes lesz, az az elv tény – az érzelem egyszerű tényezők következménye, nem kiváló oknak adatott.

Miért kell, hogy ezt világosan lássuk, mielőtt megházasodunk? Először is, természetesen azért, nehogy tévedjünk, és ne a megfelelő személlyel házasodjunk össze. Másodszor azonban azért, mert még ha az Isten által választott társsal házasodunk is össze, könnyen tévútra térhetünk, ha nem védekezünk (vigyázatok és imádkoztatok) az ellen, hogy beleszeressünk a házastársunkon kívül valaki másba.

Tudatában kell lennünk annak, hogy a szerelem hihetetlenül erős érzéseinek belül van egy fajta önimádat. Mit értünk ezalatt? Számomra, ha szerelmes vagyok valakibe, az magába foglalja, hogy tisztelem, nagyra becsülöm. Amikor rájövök, hogy az a valaki, akit annyira tisztellek, nagyra becsül engem, az énem felfuvalkodik! Az egész világ elhomályosul előttem, és nem érdekel, ki mit gondol, csak az, akit szeretek. És különösen, hogy akit szeretek, mit gondol rólam. Ha akit szeretek, szeret engem, semmi más nem számít. De a szerelemnek ez az én-központú oldala félrevezető lehet. Valójában, nem lehet hosszantartó.

Hogyan szeretünk ki valakiből?

Mindenki, akiről tudom, hogy már beleszeretett valakibe, az „ki is szeretett” már valakiből. Ha van is valaki, aki ezt nem tapasztalta meg, olyannal én még nem találkoztam életemnek e félszázados időszakában. Hogyan történik ez? Nagyon egyszerűen.

Az, akit szeretünk, vagy olyat tesz, ami annyira sértő vagy elidegenítő a számunkra, hogy megöli az érzelmeiket; vagy felfedezünk benne valami olyan tulajdonságot vagy tulajdonságokat, amelyeket sértőnek vagy elidegenítőnek találunk. Vagy az egyik, netán mindkettő ismételt előfordul egy ideig, és bum! Elmúlt a szerelem. Meglepő módon, az a valaki, akivel kapcsolatban nem tudtuk visszafogni magunkat, nemcsak egy más ember, hanem egy olyan más valaki, akiben hibát is találtunk. Kell ezt tovább magyarázni?

Befejezés

Ha az alapján tudjuk meg, kit kell feleségül vennünk, hogy beleszeretünk, akkor el kell fogadnunk a következő két következtetést:

a) Ha kiszeretünk valakiből, az megmutatja, kitől kell elválnunk!

Nevetünk ezen, annyira abszurd. De **az egyik állításból következik a másik.**

b) Ha a házasságra lépés *után* beleszeretünk valaki másba, ez az jelenti, hogy el kell válnunk, és azzal a másikkal kell összeházasodnunk!

És a helyzet az, hogy pontosan ezt látjuk, nemcsak a hitetlenek között a világban, *hanem a ma a keresztyének között is.*

Csodálkozunk, hogy miért vált el olyan sok keresztyén? *Ez csak a házasságuk eredeti alapjának logikus következménye.*

Most nézzük meg az utolsót abból a négy feltételezésből, melyek a próbálgatás módszerének alapját alkotják:

4. Ha eleget próbálkozunk, akkor megtudhatjuk, milyen házasságban élni.

Ez a feltevés vezet a következtetéshez: minél többet próbálkozunk, annál jobban tudunk majd dönteni.

Ahogy korábban is megállapítottuk, a házasság árának, elkötelezettségének és intimitásának világosságában, lehetetlen igazán megismerni valakit a házasság paraméterein kívül.

Még azt is hozzátenném, hogy nem ismerek egyetlen olyan házasságban élő embert sem, aki elmondhatná, hogy nem érték meglepetések a házastársával kapcsolatban miután összeházasodtak. A legtöbben bizony bevallanák, hogy igen nagy meglepetések érték!

Attól függetlenül, hogy milyen régóta ismerjük azt az embert, valójában csak a külső burkot ismerjük, és azt is a lehető legjobb körülmények között. Úgy, hogy az a valaki tudja, hogy figyelik; vagyis a legmegfelelőbben viselkedik. Rendben, mondjuk azt, hogy józan ítélőképességgel képes vagy alapvető jellemvonásokat megállapítani. De ott vannak még azok, amiket illetően tévedsz, valamint a te ítélőképességed is tökéletlen.

Ahogy az esküvőnek vége, a ház ajtaja becsukódik, és évekig együtt élsz valakivel, na, akkor megismerheted. Vagy nem.

Komoly krízisre lehet szükség ahhoz, hogy bebizonyosodjon, mi van valójában egy ember szívében. És egy dologban biztos lehetsz: ezekben a napokban, a házasságra lépés után, hamar el fog jönni ez a kritikus helyzet. Talán egy állás vagy egy szeretett személy elvesztése, egy barátság felbomlása, vagy bármi. De el fog jönni.

Utánajárt valaki, hogy mi a statisztika azon párok esetében, akik együtt éltek a házasság előtt? Bizonyított, hogy csökken a valószínűsége, hogy tartós lesz a házasság! Isten ezt mindvégig tudta. De nem csoda, hogy az ember még csak most jön rá.

Remélem, ezek a gondolatok segítettek bebizonyítani, hogy azok a feltételezések, amelyekre az ismerkedést alapozzák, hamisak.

V. Ismerkedés - 2. rész: Hatásai (vagyis az egység rombolása)

„Jó a férfinak asszonyt nem érinteni” (1Kor 7,1)

„Az ifjúkori kívánságot pedig kerüld!” (2Tim 2,22)

„Tisztességes minden tekintetben a házasság és a szeplőtelen házasság” (Zsid 13,4)”

Az előző fejezetben szó volt arról, hogy az ismerkedés feltételezései hamisak, ahogy láthattuk, és hogy a „párkapcsolatoknak” elkerülhetetlen és visszafordíthatatlan hatásai vannak Isten eredeti céljára és tervére nézve.

Szinte hallom, ahogy néhányan így szólnak: „Rendben van. Akkor nem ismerkedés útján találjunk meg a társunkat. De mi a baj azzal, hogy együtt töltünk egy kis időt „közösségben” egy férfi vagy nőtestvérrel? Meg kell ismernünk a másik nemet!”

E könyv első fejezeteiben Istennek két kulcsfontosságú célját ismerhettük meg a férfi és a nő megteremtésével. Később látni fogjuk, hogy mindkettő rendkívül fontos. A cél, amivel most foglalkozunk, az egység.

Korábban megmutattuk, hogy minden férfi és nő legbelül vágyódik egy olyan kapcsolatra valakivel az ellenkező nemből, ami különbözik minden mástól – SZENT. És ez a vágyakozás nemcsak hogy Istentől van, hanem eszköznek kell lennie, hogy megvalósuljon az Ő célja a férfi és a nő számára.

Arról is beszéltünk, hogy amikor valamiből van egy bizonyos mennyiség, akkor annak a különlegessége, értéke vagy szentsége fordítottan arányos azzal, amennyi nekünk van, vagy amennyi egyáltalán van belőle. Amiből sok van, az természetesen átlagos, nem különleges. Amiből kevés van, ami egyedi, az nagyon különleges, azt nagyra értékeli, megbecsüli.

Tehát láthattuk, hogy az egység nem egység, ha kettőről vagy többről van szó. Ennek az igazsága legmélyebben abban valósul meg, amit Isten a férfi és a nő számára tervezett.

Hogyan rombolja hát ez az ismerkedés az egységet?

A testi kapcsolat előrehaladása

Isten úgy alkotta meg a férfit és a nőt, hogy nemcsak vonzódnak egymáshoz, hanem fel is izgatják egymást. Bocsánat, hogy egy ilyen egyértelmű tény fogalmazok meg, de fontos ez ahhoz, ahova el akarunk jutni.

Az ismerkedéshez hozzátartozik, hogy kettesben maradnak. Talán nem először, de végül így alakul. Ahogy a kapcsolat alakul, fejlődik egy férfi és egy nő között, kettesben akarnak majd maradni. Miért? Mert van valami különleges, valami egyedülálló közöttük, amit nem akarnak megosztani másokkal.

És mi történik, amikor kettesben vannak? Közelségre vágnak. Talán egy öleléssel kezdődik. De hamarosan már nem elég az ölelés. Majd jön egy hosszabb ölelés. Egy ideig elég. Majd egy nagy ugrás: a csók!

Először csak egy gyengéd, rövid csók. Szenvedély nélkül. De később, valakinél néhány, másoknál több csók után, a csók szenvedélyessé válik.

Talán némelyikünk nagyon jó abban, hogy „csak eddig megy el”, majd feltartja a „Stop” táblát. Csak „eddig” megyünk, és megállunk. Megszakítjuk a folyamatot. Egy időre. De utána elmozdítjuk a „Stop” táblát. Valójában, csak azt hisszük, hogy meg tudunk állítani egy olyan folyamatot, amelyet Isten eredeti szándéka szerint az Átala rendelt megfelelő kapcsolat (házasság) keretein belül nem kellene megszakítani.

Tehát, egy idő után már a szenvedélyes csók sem elég. Mindketten több intimitásra vágnak. És ez így megy tovább, míg átveszi az uralmat a szenvedély, és minden Stop táblát elmozdítanak az útból. A kettő egyé lesz. Nem házasok, de nagyon egyek, testileg, mintha azok lennének.

Eleinte talán azt mondták: „Megállunk, mielőtt bármi történne.” Milyen naivak! Ki olyan erős, hogy megállítsa az emberben lévő egyik legnagyobb erőt? Vagy mondhatnám inkább úgy, hogy olyan valamit próbálnak megállítani, amit Isten úgy teremtett, hogy ne kelljen megállítani (a házasság megfelelő keretein belül)! Magával a teremtéssel harcolnak! Milyen ostobák vagyunk!

Miután a szexualitás szerepet kap, a kapcsolatot a szenvedély irányítja. Hamarosan útelágazás következik: az egyik út a házasság, a másik az elválás. Ez egyértelmű. Nincs harmadik lehetőség. Legtöbbször az út az elválás. Csalódás. Szívbeli fájdalom, eltépett érzelmek, mély sebek. Mindent odaadtak, és mi lett belőle? Úgy tűnik, hogy csak fájdalom és gyötrelmem.

De nem tanulunk.

Jön valaki más, aki tetszik nekünk, hát újra próbáljuk. Ugyanaz a történet, ugyanaz az eredmény. Csak ezúttal több a fájdalom, nagyobb a pusztítás és mélyebbek a sebek. És vannak, akik éveket folytatják ez a sort.

Nemcsak magukévá teszik azokat a megtapasztalásokat, amelyeket Isten egyedinek, különlegesnek és szentnek tervezett egy férfi és egy nő életében, hanem mindez átlagossá válik, már semmi különleges nem lesz benne.

Mindannyian emlékszünk az első csókra. Miért? Annyira különleges volt, nem történt meg korábban senkivel. Valójában, legtöbbször emlékszünk minden „elsőre”, ami az ellenkező nemmel kapcsolatos. Isten alkotta ezt így. Még ha ezerszer csókolóztunk is, az elsőre akkor is emlékszünk.

A mennyei kötelék

Isten alkotott egy köteléket, ami együtt tartja a férfit és a nőt, ha egyszer már elkötelezték magukat a másikkal. Ez az ő testi egységük. Ha egyikük sem ismert mást korábban, ennek a köteléknek az összetartó ereje felmérhetetlen, leírhatatlan. Csak a halál vághatja el. Egymás testéből való test. Isten teremtette így. Ez a házasság egyik megőrző ereje! Sokunk számára, sajnos, már elveszett!

Ha valakinek egynél több emberrel volt testi kapcsolata, találjuk ki, mi történik a kötelékkel? Meglazuul. Mi történik, ha hárommal volt? Még gyengébb lesz. És így tovább, amíg összekötő ereje teljesen megszűnik.

Még valami történik ezzel a mennyei kötelékkel. Soha sem kellene elszakadnia. Ennek a köteléknek az elszakítása szinte lehetetlen – Isten alkotta így. Ha ezt tesszük, az mély sebeket, horzsolásokat okoz!

Isten gondolatában nem voltak ott ezek a horzsolások és sebek. Az Ő szándéka az volt, hogy legyen egy kötelék, amelyet soha sem kell elvágni. Tehát, ha elvágjuk, elszakítjuk ezt a kötelet, újra Isten teremtésének rendje ellen vétkezünk, és saját magunknak okozunk fájdalmat.

Ismerek egy drága egyedül élő testvérnőt, aki egyetlen férfival volt; nagyon szerette őt, és azt gondolta, össze fognak házasodni. A kapcsolatot Isten iránti engedelmességből megszakította, de még mindig aratja a következményeket. Minthogy már egy azzal a férfival és nincs más, leírhatatlan módon hozzá van láncolva érzelmileg és testileg, és nagyon sokat szenved ettől. Miért? Isten alkotott minket így. A köteléknek nem szabadna megszakadnia.

Sokan annyi embernek fogtuk a kezét, hogy az nem különleges már. Legtöbbünk annyi emberrel csókolózott, hogy az nem különleges már. Néhányunknak annyi szenvedélyes kapcsolata volt, hogy az nem különleges már. És néhányunk annyi emberrel lefeküdt, hogy az sem különleges már. Az Úr könyörüljön rajtunk. Hogy tönkretettük azt, amit Isten szentnek szánt!

Az ismerkedés, természeténél fogva sok mindent jelent. Egyrészt azt jelenti, hogy kipróbálunk több, valószínűleg sok kapcsolatot. Próba, kudarc, újabb kísérlet – ez a séma. Ebben a folyamatban az egység teljesen elvész, mert oly sokakkal tapasztalják meg.

Ma abszurdnak tűnhet illet felvetni is, de meg vagyok győződve róla, hogy férfi és nő között a pusztá érintés is szent. Csak az utóbbi években tagadták meg és vetették el ezt az igazságot.

„De mi soha nem is jutottunk el igazán a testi dolgokig.” Isten valahogy úgy alkotta meg a nőt, hogy a férfinak csak az érintésére is ad valamit magából – valamit, amit nem tud visszavenni vagy helyettesíteni. Egy érintés olyan hatással van egy nőre, amit egy férfi el sem tud képzelni. Férfi testvérek, óvatosnak kell lennünk, úgy is elvehetünk valamit, hogy nem is tudunk róla. Félnünk kell... egy nőt megérinteni szent dolog, ne tegyük ezt közönségesé. És ha az érintés szent, mi a helyzet a csókkal?

Az ellenségünk elsődleges célja, hogy tönkretegye a fiatal hívők számára az egységnek a fenséges és csodálatos megtapasztalását azzal az egy valakivel, akit Isten választott. Ez az ellenség győz, mielőtt még házasságra lépnénk, amikor sok kapcsolatba belevetjük magunkat a társkeresés vagy a közösség nevében!

Az ismerkedés első következménye, hogy elpusztul az egység. Hogyan? Ismerek az Úrnak egy drága szolgálóját, aki azt mondta nekem: „El sem tudom képzelni, hogy a feleségemen kívül mással feküdjek le.” Abból adódóan, hogy milyen volt az életem Krisztus nélkül, nem tudtam megérteni, amit mondott. Majd elmagyarázta, hogy a feleségén kívül más nőnek még a kezét sem fogta meg; nem csókolt meg mást, csak a feleségét; stb. Értjük? Ami közöttük volt, az annyira egyedülálló volt, annyira különleges, annyira SZENT, és kezdettől fogva megtartották annak, hogy el sem tudták ezt mással képzelni! Amikor ezt megosztotta velem, az volt a szívemben: „Ez volt az Úr gondolataiban!”

Mondani sem kell, hogy a testi kapcsolat a házasságon belülre adatott. Miért? Mert annak valami tisztának és szentnek kell lennie, csak két ember között, nem pedig több emberrel is megtapasztalni.

A lélek gyötrelme

Tehát azt állítjuk, hogy ha nem kerültünk bele semmilyen testi kapcsolatba az ismerkedés során, akkor megtartottuk magunkat tisztán. Akkor ez így rendben van, nem?

Meg kell értenünk, hogy a férfi és nő közötti kapcsolatnak van egy másik oldala, melynek szintén szentnek kell lennie. Ahogy már említettük, az ismerkedés természeténél fogva azt is jelenti, hogy az másik nemből valakivel kettesben vagyunk. Sokkal mélyebben ismerjük meg egymást, mint bármely más kapcsolatban. Vágyódásunkban, hogy közel legyünk a másikhoz, gyakran kitérjük szívünket. Ebben a feltárulkozásban érzelmileg „egygyé” válunk lelkünkben, még ha nincs is testi kapcsolat. Miért? Isten alkotta ezt így.

Isten úgy teremtette meg az érzelmeinket, hogy ezen a területen is, teljesen függetlenül a testitől, egy mély egység alakulhat ki a férfi és a nő között. Isten helyezte ide is azt a mennyei köteléket, amelyet az Ő szándéka szerint soha sem kellene elszakítani vagy elvágni, ha egyszer létrejött.

Ami igaz a testi oldalra, az vonatkozik a lelkire is. Ha az ellenkező nemből valakivel bármilyen jellegű szoros kapcsolatban vagyunk, elkerülhetetlenül elérkezünk egy vízváltóhoz: házasság vagy elválás. Újra mondom: általában elválás a vége. Ilyenkor a lélek remeg, kárt szenved, mert valami ki lett szakítva belőle, ami nem ilyen végre adatott. Isten eredeti tervében, szándékában az volt, hogy ha egyszer a léleknek ez az egysége létrejön, soha ne kelljen elválasztani. Ha így vétkezünk az isteni rend ellen, az fájdalmat okoz, sebeket, és olyan pusztítást, amit Isten soha sem akart, hogy átéljünk.

A gyülekezet ma tele van kárt szenvedett fiatalokkal (sokan nem is házasok!), akik hordozzák az elválások sebeit, amelyeknek nem kellene az életünkben jelen lenni – mert azoknak az összefonódásoknak nem kellett volna létrejönni.

Bill Gothard „csalásnak” nevezte, amit a keresztyén fiatalok egymással tesznek kapcsolataikban. Olyan szabadságjogokkal élnek, melyek valóban egyedül az életre szóló elkötelezettség, a házasság keretein belülre tartoznak; és ezzel valami olyat vesznek el a másiktól, ami nem az övék. Akkor jónak érezzük, talán helyesnek is. De ha nem egy életre szól a kapcsolat, azt jelenti, hogy véget fog érni. És amikor véget ér, akkor történik a rombolás, akkor valósul meg a csalás. Sebészi úton eltávolítunk valamit a lélekből (altatás nélkül!), amit Isten soha sem akart eltávolítani. Ó, micsoda károkat okozunk egymás érzelmeiben és lelkében a „közösség” és a „szeretet” nevében!

Van itt egy nagyon fontos alapelv. Isten rendjében,

Semmit sem birtokolhatunk anélkül, hogy megfizetnénk az árát

Ha folyamatosan kapcsolatból kapcsolatba lépünk, az egyszerűen ez: élvezzük a kapcsolat kiváltságait és előnyeit anélkül, hogy megfizetnénk az árát, ami az elkötelezettség. Ez a lopás egy formája, elveszünk valamit, amiért nem akarunk fizetni. „De az általános felfogásban ez nem lopás.” Csak azoknak a szemében, akik elveszik. Isten úgy adta, hogy ára van az olyan dolgoknak, mint a szoros kapcsolat, benső dolgaink megosztása, különleges érzelmi közelség, vagy akár egy érintés. És még csak nem is a testi intimitásról van most szó!

Bármikor, amikor elveszünk valamit, amit Isten úgy alkotott meg, hogy ára legyen, de nem fizetjük meg az árát, akkor szenvedünk.

Ismerek egy drága férfitestvért, most a negyvenes éveinek közepén járhat, aki keresztyén testvérnővel egyik szívet nyomorító kapcsolatból a másikba ment 20 éven át! Soha sem nősült meg! Minden alkalommal, amikor újabb csalódás miatt felhív, megkérdem magamtól (és néha tőle is): „Mikor tanul már belőle?” Láttam a fájdalmát, sebeit, majd ahogy valamennyire begyógyulnak, de csak hogy újra vérző sebeket kapjon. Hány testvérnő életében okozhatott sebeket? „Nem nagy ügy”, hogy hány összekuszált és fájdalommal teli testvért (férfit vagy nőt) hagyunk magunk után az „igazit” keresve?

Ha szeretjük a mi Urunkat, és igazán szeretjük egymást, járhatunk-e továbbra is így; pusztítást végezve egymásban? Valóban, egy nap mindnyájunknak számot kell adnunk. Az Úr könyörüljön rajtunk azon a napon amiatt, amit testvéreinkkel tettünk a szeretet nevében!

Megelőzés?

Azt állítom, hogy soha sem találhatja meg az ember az Isten által választott társat ismerkedéssel? Nem. De hány megszakadt kapcsolat marad egy ilyen keresés nyomán?

Azt állítom, hogy az ember csak egy valakivel ismerkedhet meg egész életében, és az lesz, akivel majd összeházasodik? Nem. Történik ilyen, de csak nagyon ritkán. Talán ezerből egy. Vagy kevesebb. Akkor milyen szerencsejáték ez? Ha a kockázatot nézzük, nagyon kevés az esély. Mintha lottóznánk.

Hogyan kerülhetjük el ezt a rombolást? Én csak egy módról tudok. Erős gyógyszer. A halálos kór erős gyógyszert kíván.

Elisabeth Elliot csodálatos könyvében (*Szerelem és tisztaság*) olvashatunk egy párbeszédet Henry Brandt, pszichológus és a fia között, mely szerint Henry megtiltotta a fiának, hogy kettesben kocsikázzon egy lánnyal. „Mi a baj, Apa? Nem bízol meg bennem?” „Egy kocsiban, kettesben egy

lánnyal, este? Saját magamban sem bíznék meg, miért kellene megbíznom benned?” A testvér ismerte magát, de a fia nem rendelkezett ilyen önismerettel.

A János 4 szerint a tanítványok meglepődtek, amikor Jézust egyedül találták a kútnál egy asszonnyal, és úgy beszélgetett vele, hogy nem volt más a közelben. Természetesen meg kellett lepődjenek azon, hogy egy samaritánussal beszélget, de nem ezt mondták. Tudták, hogy Ő soha sem tenne olyat, hogy kettesben legyen egy nővel. Miért? Azt gondolom, abban az időben nagyon jól tudták, mi alakulhat ki pusztán a lélekben egy férfi és egy nő között, ha kettesben vannak, és ezért ezt nem tartották bölcsnek vagy akár elfogadhatónak. Mi már nem vagyunk ilyen bölcssek; vagy nem törődünk a következményekkel.

Az 1Kor 7,1-ben az Úr (nem csak Pál) azt mondja: „jó a férfinak asszonyt nem érinteni.” Mi ez? Az első századi judaizmus prudériája? Vagy felülről való bölcsesség? Isten Igéje örök. Isten eredeti terve szerint a férfi és nő között még egy érintésnek is szentnek kell lenni. „Mindenkinek legyen saját felesége... [vagy] férje.”

2Tim 2,2: „Az ifjúkori kívánságot pedig kerüld!” (angol ford.: menekülj előle) A menekülés erős kifejezés. Általában arra használjuk, amikor az életét mentve fut valaki egy halálos veszedelem elől. Ez jól illik ide. Amikor a legkisebb esélyét is látjuk a kísértésnek ezen a területen, akkor fussunk az életünkért. Miért? Mert Isten sokkal jobban ismeri azokat az erőket, melyek fellépnek, mint mi.

„Tisztességes minden tekintetben a házasság és a szeplőtelen házasság” (Zsid 13,4). Angolból fordítva: „Tartsátok meg szentnek (szeplőtelennek) a házasságot.”

Ez csak a házásokra vonatkozik, ugye? Nem.

Megszentségtelenítjük a házasságot azzal, ha magunkhoz ragadjuk annak kiváltságait házasság nélkül! Gyakorlatilag már azelőtt beszennyezhetjük a házasságot, mielőtt megházasodnánk, mégpedig azzal, hogy szentsége kicsi a szemünkben; azzal, hogy úgy gondoljuk, nem nagy ügy kivenni a részünket abból az intimitásból, amit Isten SZENTNEK alkotott; különlegesnek, elkülönítettnek, egyedinek. Az Úr segítsen bennünket!

Nem tiltanám meg, hogy egy nem házas férfi és nő kettesben legyenek – de nagyon komolyan tanácsolnám az elővigyázatosságot és bölcsességet, önmaguk megtartóztatását. A lényeg itt is az egység.

Isten azt akarja, hogy minden férfinak és nőnek az életében csak egy ilyen kapcsolata legyen, hogy az valóban szent és tiszta legyen minden tekintetben.

Tegyük hát fel a kérdést, hogy mi a következménye, ha sok lelki és testi kapcsolatunk van/volt a másik nem tagjaival?

Bár „pillanatnyilag örömteljes”, éppen azt a szent, egyedi és különleges egységet rabolja el tőlünk, amit Isten egyetlen kapcsolat, a házasság számára teremtett. Az eredménye ennek pedig az, hogy amikor házasságra lépünk, nem tudjuk megtapasztalni annak csodálatosan egyedi voltát, amit Isten számunkra tervezett, és végül a házasság megtapasztalása kevesebb lesz, mint amilyenek Isten szánta.

Miért? Mert van a szellemi világban egy törvényszerűség, amit nem szeghetünk meg: elvehetünk valamit jogtalanul, és azt gondoljuk, nyertünk vele, de valójában kárt szenvedünk; vagy megvárjuk, míg eljön Isten ideje és elveszük az Ő kezéből mind azt a jót, amit Ő nekünk akar adni. Nem tehetjük mindkettőt. Bár adna az Úr kegyelmet, hogy tudjunk várni!

Külön megjegyzés férfiakra (és néhány nőre)

Természetükből adódóan általában a férfiak érzelmileg nem olyan érzékenyek, mint a nők. Emiatt könnyebben változtatják a kapcsolataikat, mint a legtöbb nő. A férfiakban az érzékenységnek e hiánya talán arra indítja majd őket, hogy visszautasítsák mindazt, amiről ebben a fejezetben szó volt.

Nem veszik észre, milyen hatást gyakorolnak a nőkre (különösen olyan kapcsolatokban, amit „csak barátinak” tartanak), és útjaikon gyakran sebzett szívű nők egész sorát hagyják maguk után, és egyáltalán nincsenek tudatában, hogy mit tesznek. Néhány nő is hasonló beállítottságú.

A szellemi hívő, aki valóban az ő Ura dicsőségére akar élni mindenben, amit csak tesz, nem lehet érzéketlen vagy önző. El kell jutnia arra a pontra, ahonnan meglátja, hogy ha tényleg a másikat

(Krisztusban testvérnőt vagy testvért) maga elé helyezi, akkor nem viselkedhet könnyelműen a másik érzelmeivel, lelkével szemben. El kell jutnia egy pontra, mikor a másik nem minden tagjával „szent” távolságot tart magát megtagadva, hogy a másinak nehogy fájdalmat okozzon azzal, hogy belebonyolódna egy kapcsolatba vagy hogy kötődés alakul ki, amelynek meg kell majd szakadnia. Az Úr adja meg mindannyiunknak ezt a kegyelmet!

VI. Mi van Isten Igéjében?

„Izsák ekkor bevezette Rebekát anyjának, Sárának a sátrába, és feleségül vette Rebekát. Izsák megszerette őt, és megvigasztalódott anyja halála után” (1Móz 24,67).

Olvassuk el az 1Móz 24. és 29. fejezetét, Ruth könyvét és a Hóseás 1. és 3. fejezetét!

Nagyon érdekes, hogy Isten Igéjében sehol sem olvasunk ismerkedésről. Azért van ez, mert Isten szava idejét múlt? Vagy más ennek az oka? Gyakorlatilag, az ismerkedés nagyon új jelenség, kb. az utóbbi száz évben jelent meg.

Azt jelentené ez, hogy Isten Igéjének nincs mondanivalója számunkra arról, hogy vezet Isten egymáshoz egy férfit és egy nőt? Egyértelműen nem. Sok mondanivalója van a számunkra, ha hajlandók vagyunk kutatni az igazságot, és azt nyitott szívvel fogadjuk.

Bár volna annyi időnk, hogy az Igét a Mózes első könyvétől egészen a Jelenések könyvéig tanulmányozzuk, és betekintést nyerjünk abba, hogyan vezet Isten egymáshoz egy férfit és egy nőt. Sok igazságot találnánk, melyek világosságot adnának, és igazságukkal meggazdagítanának bennünket. De e füzetnek a keretein belül, nem tudunk erre túl sok időt szánni. Csak néhány fontosabbat emelnék ki.

Mindannyian ismerjük, hogyan vezette egymáshoz Isten Izsákot és Rebekát. Csodálatos! Olvassuk el az 1Móz 24-et, mielőtt folytatjuk (a legtöbb Bibliában csak 3 oldal)! Itt láthatunk néhány olyan alapvető igazságot, amelyekre építhetünk:

Mik ezek? Kapaszkodjunk meg:

1. Izsáknak nem volt szerepe abban, hogy meghatározza, mikor jött el az ideje, hogy megnősüljön.
2. Izsáknak nem volt szerepe abban, hogy meghatározza, *kit* kellene elvennie.
3. Izsáknak nem volt lehetősége arra, hogy megismerje a feleségét, mielőtt összeházasodtak.
4. Mindhárom ugyanúgy vonatkozik Rebekára is.
5. Izsáknak nem okozott gondot, hogy szeresse Rebekát, amikor találkozott vele és elvette feleségül.

Mielőtt még mindezt elutasítanánk annak alapján, hogy ezek egy „keleti kultúrának”, egy „ősregi” kornak a normái, el kell ismernünk, hogy Isten Igéje világosan szól arról, hogy mindez egyenesen Istentől származott, Tőle való volt. És nem meglepő, hogy ezek a fent említett igazságok következetesen jelennek meg a Szentírás elejétől kezdve egészen a végéig.

A legfontosabb pont itt az, hogy Ábrahám, Izsák apja volt az, aki mindezeket meghatározta fia számára, és Rebeka sorsát pedig az ő apja, Bethuél határozta meg.

Arra akarok célozni, hogy ma mindezeket a szüleink akaratának kell alávetnünk? Hát, azt kijelenthetem, hogy ha a szülők igazán istenfélő emberek, az Úrral szoros közösségben járnak, és szeretik Őt teljes szívükből, akkor egyáltalán nem félnék egy ilyen esettől! Be kell látni, hogy sokkal bölcsőbbek, mint mi, amíg még fiatalok vagyunk, és sokkal objektívebben tudják elvenni az Úrtól az Ő akaratát.

De azt gondolom, a valódi alapelv az, hogy ezek a döntések teljesen a mi mennyei Atyánk kezében vannak! Nem a miénkben. Tudjuk már, hogy a mi kezeink csak összekuszálnak mindent, és ezen a területen sokkal inkább, mint máshol!

Nagyon óvatosnak kell lennünk, hogy teljesen az Ő kezében hagyjuk annak az idejét, amikor házasságra kell lépnünk. A szükség érzése teljesen lényegtelen, talán inkább annak a jele, hogy ez még **nem** a megfelelő idő.

Még fontosabb azonban, hogy teljesen Istenre bizzuk a társ kiválasztását. Egyedül Ő ismer bennünket – mi még magunkat sem ismerjük. És nem ismerhetünk meg senkit annyira, hogy ezt eldöntsük függetlenül attól, hogy hány éve ismerjük azt a személyt.

Ahogy korábban említettem, láttam olyanokat, akik a házasság után még évekig takargatták, hogy valójában milyenek. Tíz évig is lehetsz jegyese valakinek, és mégsem ismered meg őt. Tehát hamis az az érv, hogy meg kell ismerned a másikat a házasság előtt.

Hogy lehet az, hogy Izsák olyan hirtelen meg tudott szeretni valakit, akit nem is ismert? Akibe nem is volt lehetősége, hogy „beleszeressen”? Én személy szerint azt gondolom, hogy Izsák beleszeretett Rebekába – akkor, amikor találkozott vele. És azt gondolom, hogy annak a szeretetnek az ereje és mélysége csak nőtt attól a naptól fogva. Olyan nőt vezettek elé, akit Isten választott neki... kérhet ennél többet egy férfi (vagy nő)? Igen, „beleszeretni” volt a könnyebb rész – az jött természetesen.

Van egy másik történet az 1Móz 29-ben. Szöges ellentétben áll Izsákkal és Rebekával. Sok bonyodalomról szól! Ez Jákob és Ráhel története. Jákob az apjának, Izsáknak éppen az ellentéte volt. Míg Izsák mindig engedelmes volt apjának, Jákob mindig a maga útját akarta járni, másokat is becsapott, hogy valamit megszerezhesen. Izsák azt képviseli, ami Szellemtől született; Jákob azt, ami testtől született. Nincs is ennél nagyobb különbség.

Mint minden más esetben, Jákob tudta, mit akart – szerette Ráhel* - és mikor akarta. Megszerette Ráhel, és megegyezett az apjával amilyen hamar csak tudott. Ez volt a problémák kezdete. Mennyire olyanok vagyunk, mint ő! Megvannak a saját terveink, mindent kigondoltunk, hogyan lehet miénk, amit akarunk. De Isten mindig keresztülhúzza az ilyen ember terveit!

Azon gondolkodom, hogy vajon hány tervünkben volt ott az „isteni tollvonás”, és mégis folytattuk a „csereberét”?

Hányan késleltettük Isten idejét, vagy megdupláztuk, mert megpróbáltuk befolyásolni a párválasztásunkat? Jákob élete tele volt problémákkal, és ez annak az elhatározásának volt a következménye, hogy saját akarátát fogja megvalósítani.

Mi a helyzet Ruth-tal? Milyen dicsőséges egy olyan élet gyümölcse, mely egyedül Isten akaratát akarja tenni! Örömmel engedelmeskedett Naominak, tudta, hogy csak ott lesz biztonságban. Naomi volt, aki kiválasztotta Ruth férjét, még Boáz is (aki Krisztus előképe), egy irgalommal, kegyelemmel és gazdagsággal teljes embert. Ruth volt a kapocs a Bírák istentelen napjai („Abban az időben nem volt király Izráelben. Mindenki azt csinálta, amit jónak látott”) és Izrael Isten által felkent királya, Dávid között, aki a népet királysága alá és Istent imádó életbe vonta!

Sosem tanácsolnék olyat (bölcstelenségnek tartom), hogy olyan valakivel házasodjunk össze, akit nem szeretünk, de arra biztatom az olvasót, hogy imádkozzon, hogy mit jelenthet ez a tény e fejezet témájához kapcsolódóan.

Végül lássuk Hóseást. Készek vagyunk „Hóseások” lenni az Úrért? Isten úgy vezette, hogy egy parázna nőt vegyen el. Miért? Hogy megmutassa Izraelnek, hogy hűtlensége és szellemi paráznsága ellenére Isten még mindig szereti, mert az Ő szeretete feltétel nélküli. Az a nő még Hóseással kötött házassága után is visszatért parázna életéhez. Mennyire idegen gondolat ez a számunkra: letenni az életünket egy méltatlan valakiért. Csak magunk számára akarunk valamit, nem pedig Isten számára. De

* Megjegyzés: Kutattam az Igét olyan példák után, ahol arról olvashatunk, hogy egy férfi vagy egy nő valakit házasság előtt szeretett, úgy tűnik, ez mindig valami baj előidézője volt, amennyire én ezt meg tudom ítélni. A többi: Sikem megszerette Dinát (1Móz 34,2-3); Sámson szerette Delilaht (Bírák 16,4); Mikál megszerette Dávidot (1Sám 18,20); Amnon megszerette Támárt (2Sám 13,1); Salamon megszeretett „sok idegen asszonyt” (1Kir 11,1).

mi van, ha Ő azt akarja, hogy házasságunk bemutassa az Ő végtelen, feltétel nélküli szeretetét? Valóban, ez még a keresztyének között is egy alapvetően idegen dolog.

Alapelvek

Tehát az Igében láttunk néhány alapelvet:

1. Senki sem választ magának társat. Isten választ.
2. Általában, valaki, akinek tekintélye van a házasulandó felett, kulcsfontosságú a döntésben.
3. A szeretet/szerelem nem **alapja** a házasságnak.
4. A szeretet **következménye** a házasságnak.
5. Az olyan házasságnak, mely Istentől eredt, nagy szerepe volt abban, hogy Isten akaratát és áldását hozza Isten népének többi tagjára is.

Én azt gondolom, a Szentírásban nem találunk arra utaló jelet, hogy ezek az alapelvek megváltoztak volna. Igen, a társadalom, a kultúrák megváltoztak, de az ember nem változott, és Isten sem.

Az is nagyon érdekes, hogy gyakorlatilag bármely kiskorú hívő határozottan képviselné, hogy ezek az elvek minden döntésre alkalmazhatók, mellyel egy hívő Isten akaratát keresve szembe találja magát. De valahogy ugyanazokat az alapelveket elvetik, amikor *sok hívő életének egyik legfontosabb döntéséről van szó*.

Érvényesek ma is ezek az alapelvek? Jobban, mint valaha. Ma a férfi-nő kapcsolatot lealacsonyították arra a pontra, ahol „vedd, amit csak tudsz” az ellenkező nemtől, vagy egy mindent bele háborúvá válik; a keresztyének többsége az első csoportba tartozik. Milyen mélyre süllyedtünk! „De Isten...” hozhat gyógyulást. Lássuk, hogyan.

VII. A házasság alapja: Isten akarata

„Ne nézd az ő külsőjét... ; Mert az Úr nem azt nézi, a mit az ember; mert az ember azt nézi, a mi szeme előtt van, de az Úr azt nézi, mi a szívben van” (1Sám 16,7).

Itt el kell mondanom egy történetet, ami megváltoztatta az életemet, amikor egyedülálló voltam. Egy evangélizáló csoportban dolgoztam egy gettóban egy drága testvérrel, aki meg volt győződve róla, hogy az Úr nőtlenségre hívta el. Ez nem kis zavart okozott a hívő lányok között, akik őt ismerték, mert a fiatal hívő lányok álma volt. Az ország egyik legjobb evangéliumi bibliaiskolájában végzett, buzgón szerette az Urat. Melegszívű, barátságos fiú volt, odafigyelt másokra, és jó humora volt. Okos volt, érző szívű, szellemi ember, és gyakran hirdette is az Igét. Mellékesen olyan bónuszokkal rendelkezett, hogy 190 cm magas volt, nagyon jóképű és sportos alkatú! Minden lány azt gondolta: „Mire jó ez a pazarlás?!” Júdáshoz hasonlóan mindnek ott volt az önös érdek a szívében!

Ez a testvér nem ismerkedett, egyáltalán nem érdekelte a házasság.

Ugyanebben a munkában tevékenykedett egy testvérnő, akit mély családi és érzelmi problémákból formált át Isten csodálatos kegyelme. Nem volt szép, sok gondja volt, ezek közül az egyik, hogy túlsúlyos volt – de mindannyian nagyon szerettük őt.

A férfitestvérrel jó barátok lettünk. Miután hazatértem több mint 1500 km-re lévő otthonomba, ő folytatta a munkát a gettóban, de a szoros kapcsolat megmaradt. A testvérnő és még mások szintén maradtak.

Valamivel később, azt hiszem, néhány év telt el, ez a testvérnő felhívott, hogy elmondja, eljegyezték. HALLELUJA!- gondoltam. Milyen csodálatos a mi Urunk kegyelme és irgalma! „Csak Isten tud találni egy férfit, aki szeretheti ezt a nőt”- ezt volt a belső gondolatom (ma, ha erre gondolok, szégyen tölt el).

Miután egy kicsit beszélgettünk, megkérdezte: „Testvér, nem akarsz megtudni, ki a vőlegényem?” Természetesen, szeretném - feleltem. És az előbb említett testvért nevezte meg.

Azt hittem, elejtem a telefont – nagyon megdöbbenem. NEM! – kiáltották az érzelmeim. EZ NEM LEHET! ITT VALAMI NINCS JÓ! Próbáltam valódi érzéseimet elrejtetni, ahogy folytattam a beszélgetést a testvérnővel. De belül fulladoztam. Még most is, ahogy visszaemlékszem a telefonhívásra, gyorsan ver a szívem, amint felidézem ezt a döbbenetet.

Úgy éreztem, beszélnem kell ezzel a testvérral. Utána kell járnom, mi ez az egész. Segítenem kell, hogy helyreálljon! Épp akkor indult haza, mielőtt a testvérnő engem felhívott. Meglepő módon, míg döbbenetem tartott, visszament, mert az Úr azt mondta neki, hogy menjen vissza. Ezt mondtam neki: „Testvér, elmondanád, mi ez?”- így próbáltam elrejtetni a szívem mélyén dülő harcot.

Elmagyarázta, hogy az Úrra várva azt értette meg, hogy meg kell nősznie. Egy ideig küzdött ezzel, végül elfogadta az Úrtól, és megpróbálta elfelejteni. De az Úr nem eresztette el. Olyan vezetést kapott, hogy kérdezze meg az Urat, kit kell elvennie. Engedelmeskedett. És az Úr ezt a testvérnőt hozta elé. Lázadt, harcolt, küzdött; de végül azt mondta: „Uram, ha ez az akaratod, akkor add nekem a Te szeretetedet felé.” És az Úr épp ezt tette. Azt mondta, nem tudja ezt megmagyarázni, de most teljes szívéből szereti ezt a lányt, és senki mást nem akar feleségül.

Nem tudtam aludni aznap éjjel. Most én küzdöttem az Úrral. A hústest nem tudta ezt elfogadni. Nem tudtam együtt elképzelni ezt a két testvért. De ahogy imádkoztam, mély meggyőződésre jutottam. Az Úr megmutatta, hogy csak a külső embert nézem – Ő csak a szívet nézi, és adott a testvérnőnek kegyelmet, hogy ugyanezt tegye. Én nem kaptam ilyen kegyelmet. Emlékszem, az volt, bennem, hogy Uram, ha számomra is ezt készíted, soha sem fogok megőszülni! De azonnal tudtam, mennyire lázadó a szívem.

Akkor az Úr Hóseást juttatta eszembe, ahogyan szó volt róla az előző fejezetben. „Ó, Uram, ezt már nem bírom!” – így kiáltottam, és láttam, mennyire önzőek és gonoszak a vágyaim a társammal kapcsolatban. De nem tudtam megbánni. Nem tudtam eljutni oda, hogy azt mondjam: „Uram, akit Te akarsz, azt veszem feleségül.” Egy hosszabb időre elvettem a házasság gondolatát, míg az Úr kezébe nem vette önző indítékaimat.

Felismertem ez idő alatt, hogy ha a házastársam iránti szeretetem bármi olyanon alapul, ami őbenne van, azt le lehet rombolni, hiszen csak időleges, külső. Ha nagyon csinos lenne, de később lebénulna egy baleset miatt, akkor is tudnám szeretni? Ha gondolkodását és személyiségét betegség torzítaná el, tudnám szeretni? Ha együtt töltött házasság évek után szívének mély, sötét zugai tárulnának fel, szeretném-e? És mi van, ha Isten olyan társat ad, akinek súlyos terhei vannak és hitéletében még kiskorú? Hajlandó lennék az érettségre vezetni az Úr feltétel nélküli szeretetével, és letenni érte az életemet? Nem. Csak úgy tudtam imádkozni, hogy az Úr vizsgálja meg az én sötét, önző szívemet, és teremtsen bennem hajlandóságot, hogy tegyem az Ő akaratát, hogy legyen az Ő szeretetének edénye bárki felé, akit Ő választ, a külső buroktól függetlenül.

Milyen döntő kritériumaink vannak egy társal szemben? Akármilyen is az, hiszem, hogy a kereszthez kell vinni, és ott letenni. És imádkoznunk kell, ahogy Ő tette a Gecsemánéban: „Atyám, ne az én akaratom legyen meg, hanem a Tiéd.” Minden Istentől született kapcsolatnak át kell mennie a kereszten. El kell jutnia a halálig, le kell tenni. Ha Tőle van, fel fogja támasztani. Ha nem Tőle van, akkor maradjon halott.

Hogyan ismerjük, halljuk meg az Ő akaratát?

Úgy gondolom, hogy mindenekelőtt egy előfeltétele van annak, hogy megismerjük Isten akaratát:

Késznek kell lennünk, megcselekedni azt.

A János 7,17-ben a zsidók megjegyzést tettek arra, hogy az Úr tanulatlan volt, ezzel megkérdőjelezték az Ő bölcsességét. Válaszának egy része a következő: „Ha valaki cselekedni akarja az ő akaratát, megismerheti...” Bár az Ő tanításáról beszélt itt, úgy látom, hogy ez az elv sokkal szélesebb

spektrumon is alkalmazható. Tehát az igazi kérdés ez: „Kész vagy cselekedni az Ő akaratát?” Mindegy, mi az?

Őszintén hiszem, hogy ha először az Isten országát keressük, és készek vagyunk cselekedni az Ő akaratát, akkor az általa meghatározott időben meg fogjuk ismerni akaratát társunkkal kapcsolatban. De ez is próbára lesz téve.

Hadd kérdezzek valamit. Mikor (vagy milyen körülmények között) a legnehezebb meghallani az Úr akaratát, hogy összeházasodjunk-e valakivel? A válasz egyszerű:

Amikor fülig szerelmesek vagyunk.

Ki mondhatja el azt közlünk, hogy ilyen helyzetben fel tudja ismerni az Úr hangját? Valószínűleg érzelmeink olyan hangosan kiáltanak, hogy csak saját szívünket hallanánk. De mi van, ha tévedünk? Hogyan csendesítjük le lelkünket, hogy meghalljuk az Urat?

Tényleg úgy látom, hogy ez egy nagyon veszélyes időszak. Sok házasságot alapoztak az érzések hangos követelésére, nem pedig a Szent Szellem csendes hangjára.

Jusson eszünkbe, amiről korábban már szó volt: ha azért házasodunk, mert beleszerettünk valakibe, akkor elválhatunk, ha már nem szeretjük. Bizonyos, hogy a házassághoz ennél erősebb alapra van szükség.

Meggyőződésem, hogy azok a kapcsolatok, amelyek Isten trónja előtt kötettek, valamikor át **kell**, hogy menjenek a kereszten; le kell tenni, fel kell adni, meghalni a számára, és Isten kezében hagyni. Épp úgy, ahogy Ábrahám feláldozta Izsákot. Teljesen Isten kezében hagyni, hogy feltámassza vagy halálban hagyja. És amikor letesszük azt a kapcsolatot, akkor semmit sem teszünk, hogy újra visszavegyük. Istenre hagyjuk, hogy Ő támassa fel, ha ez az Ő akarata. És ha ez az Ő akarata, akkor biztos, hogy meg is teszi.

Arról is meg vagyok győződve, hogy Isten egymáshoz tud vezetni egy férfit és egy nőt, kijelenti nekik akaratát a házasságról, **mielőtt egymásba szeretnek**. A Szentírás alapján ez látszik a normának. De ehhez egy különösen szoros kapcsolat kell az Úrral. És a szerelem is megjön, ha valóban az Ő akarata volt.

Biztosítékok

Hiszem, hogy Isten csodálatos eszközöket adott a mi védelmünkre, nehogy eltévesszük az Ő akaratát ilyen komoly kérdésekben; és mindegyik a szellemi tekintéllyel van kapcsolatban. Három ellenőrzési pontot adott, hogy bizonyítsa akaratát a párválasztásban. E három dolog áthatja az Igét elejétől a végéig. Talán egy későbbi kiadásban lesz annyi időnk, amennyi szükséges több igehely feltüntetésére, ami ezt alátámasztja. Ám addig is, bár adná az Úr, hogy mindannyian alá tudjuk vetni magunkat ezeknek az Istentől rendelt „védőrétegeknek”:

1. A szülők tekintélye
2. Tekintély a gyülekezetben
3. Tekintély Krisztus Testében

Korunktól függetlenül, úgy hiszem, szüleink (még ha hitetlenek is), az Úrtól tudni fogják, hogy megfelelő vagy sem, akit társnak választottunk. Ezt a tekintélyt Isten rendelte, és felülemelkedik időn és kultúrákon. Ha nem értenek egyet, nagyon valószínű, hogy választásunk vagy az időzítés nem megfelelő. Talán azt akarja Isten, hogy tegyük le a választásunkat.

Bár elég radikálisnak tűnhet a mai korban, de azt gondolom (ez az én személyes véleményem), hogy nem cselekszünk bölcsen, ha bevonjuk szüleinket a társ kiválasztásába, különösen, ha valóban istenfélők és Ővele járnak.

Ugyanígy biztonsági kötelet kapunk azokban az eljárásokban, vigyázókban, akiknek engedelmesszünk abban a gyülekezetben, ahol élünk, ahova járunk. Alig akadna olyan Isten házában

felelősséget hordozó testvér, aki egy párnak a kapcsolatát meg akarná akadályozni, hacsak nem az Úr vezeti őt így. Ők is csak az Úr akaratát szeretnék tenni.

És ott van még Isten népének tanúbizonysága. Olyan tekintély ez, amely természetszerűleg jelen van Krisztus Testében és a Test tagjainak látásában. A testvérek áment mondanak szívükben? Ha igen, az jó. Ha nem, talán várnunk kell.

Hála az Úrnak, ha valóban tudni akarjuk az Ő akaratát, biztosak lehetünk benne, hogy vezetni fog minket.

Minden házasság meg lesz próbálva. Nincs kivétel. Ma pedig a tűzpróba jobban éget, mint valaha. Csak egy valami állja ki a tűz próbáját: ha tudjuk, hogy Isten akaratát cselekedtük, és így elvehetjük az Ő végtelen kegyelmét. Ha így szólhatunk: „Mi bemutattuk Isten akaratát mielőtt összeházasodtunk – **tudjuk**, hogy Ő vezetett bennünket egymáshoz” – akkor a tűz gyorsan elmúlhat. Akkor magunkévá tehetjük Isten kegyelmét, hogy feltétel nélkül tudjuk szeretni házastársunkat.

VIII. A házasság célja: A kereszt dicsősége

„Bizony, bizony, mondom néktek: ha a búzaszem nem esik a földre, és nem hal meg, egymaga marad; de ha meghal, sokszoros termést hoz” (Ján 12,24).

„Férfiak! Úgy szeressétek feleségeteket, ahogyan Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta érte” (Ef 5,25).

„Az asszonyok engedelmessékedjenek férjüknek, mint az Úrnak” (Ef 5,22).

Szeretném egyértelműen kijelenteni, hogy ennek a fejezetnek az igazsága a középpontja, fő célja mindannak, amiről az előző fejezetekben szó volt. Remélem, hogy a szerző hiányosságai nem akadályozták meg az olvasót abban, hogy eljusson ideig.

Hollywoodnak és a televíziónak hála, még a keresztyénekben is jelentősen torzult annak a képe, hogy miről szól a házasság, és leginkább azokban torz ez a kép, akik még nem éltek házasságban! Szeretnénk most néhány ilyen téveszmét eloszlatni, hogy az Úr kegyelme által az egyedülálló testvérek ne lepődjenek meg, ha egyszer házasságra lépnek.

Azt is remélem, hogy ezen a ponton nem veszítjük el azokat sem, akik tudják, hogy nem házasságra hívtak, és talán ki akarják hagyni ezt a fejezetet. Nagyon fontos tudni, hogy mi van Isten tervében, még azok számára is, akik egyedül maradnak.

Eddig azt próbáltuk bizonyítani, hogy a **férfi** és a **nő** teremtésével Istennek két célja volt:

Ellentét (hogyan látszódjon a kontraszt) és **Egység**

Ha mindarra gondolunk, amit ezek a szavak jelentenek, akkor felfedezünk valamit. Legyen segítségünkre egy szótár (Webster's New World Dictionary, College Edition):

Ellentét: „rendkívül különböző, éppen ellenkező, ellentétekben gazdag”

Egység: „az a tulajdonság vagy állapot, hogy valami egy, egyedüli, egység, gondolat, érzelm vagy cél közös volta”

Ha esetleg nem vetted volna észre, **maga a két szó teljesen ellentéte egymásnak!** Ezt meglátva fel kell tennünk egy kérdést: Hogy lehet az, hogy a férfi és nő megteremtésével Istennek két „tökéletesen ellentétes” dolog volt a gondolataiban?! Hiszed vagy sem, egyszerű a válasz.

Minden örök, isteni, mennyei és szellemi dolog homlokegyenest ellenkező valóságokból áll. Készítsünk egy táblázatot, hogy lássuk a példákat:

<u>Az igazság egyik oldala</u>	<u>A másik oldal</u>
Isten szuverén Úr	Az embernek van szabad akarata
Isten szeretet	Isten ítélőbíró
Isten kegyelmes	Isten igazságos
Rabszolgák vagyunk	Szabadok vagyunk
Szegények vagyunk	Gazdagok vagyunk

Minden szellemi és mennyei dolognak két oldala van, amelyek az ember korlátozott értelme és látásmódja szerint szöges ellentétben állnak egymással, és összeegyeztethetetlenek. Mivel az ember nem tudja ezt megérteni, létrehozza saját teológiáját, hitelveit, felekezeteit a kérdés egyik vagy másik oldala mentén, és elveti az igazság egyensúlyát adó másik oldalt. Ezért vannak kálvinisták és arminianusok, fundamentalista és pünkösdi irányzatok, és így tovább.

De Istenben nincs ellentmondás. Valahogy azért adta nekünk ezeket az ellentétes igazságokat, hogy **isteni feszültségben, készütségben** tartson, ami remélhetőleg megóv bennünket attól, hogy egyik vagy másik végletbe essünk. Ez a feszültség magától az Úrtól van, és rendkívül lényeges ahhoz, hogy megvalósuljon az Ő akarata!

Tehát itt van ez a két hihetetlenül különböző lény: a **férfi** és a **nő**. De Isten szándéka az, hogy ez a **kettő** valahogyan **egy** legyen.

Egy kis kitérőt tennék itt, hogy újra szóljak a férfiban és nőben lévő különbségekről. Csak épp a felszínen mozogtunk ebben a témában. Tényleg igaz, hogy **nem látjuk a valódi különbségeket a férfi és a nő között, csak MIUTÁN megházasodtunk!** (Szinte hallom a hangos áment e sorokat olvasó házasoktól!).

Csak miután egy férfi és nő együtt él a nap 24 órájában, 365 napon évente, és próbálnak egyik lenni, közösen harcolják az élet mindennapi harcait (amelyek ezekben az utolsó időkben még hevesebbek lettek), akkor látják meg igazán, hogy mennyire különbözőek! Ez kivétel nélkül mindenki számára egy sokk. A különbségek az élet minden területén, a legkisebb részletekben is megmutatkoznak.

A férj mindent megtervez, a feleség semmit. A férj mindig időben érkezik, a feleség mindig késik. A férj gyorsan vezet, a feleség lassan. A férj halomba rakja a ruháit, a feleség mindent elpakol. A férj emberek közé akar menni, a feleség egyedül akar lenni. A férj kékre akarja festeni a nappalit, a feleség pirosra. A férj gondatlan a pénzzel, a feleség nagyon takarékos. A férj rendszeren felhajtogatja a fogkrémes tubust, a feleség egyszerűen megnyomja a közepén! (És bárhol felcserélhetjük a férj és feleség szót, hogy magunkra ismerjünk!)

Vagy ott van a testi kapcsolat. Egyedülálló, ne gondoljátok, hogy mindent tudtok! Ennek a területnek a különbségei csak a házasság után jelennek meg. **A férfiak és a nők teljesen mások** a szexualitásban! Valójában, azt hiszem, nem volna helytelen azt mondani, hogy a férfiak és a nők szexualitásukat tekintve összeférhetetlenek! (Ha a keresztnek ezen a területen végzett munkáját nem vesszük figyelembe.) Amikor a lelkesedés és az újdonság elkopik, kiderül, hogy a férfi olyan, ahogy a benzín ég: a legkisebb inger lángra lobbantja, majd puff! A tüzelőanyag elég, és kialszik a tűz! És a nő? A faszén égéséhez hasonló: nehezen indul el, de ha lángra kapott, sokáig ég. És általában a férj sokkal gyakrabban „turbékolna”, mint a feleség.

Mindenben különbözünk!

Éppen azok a bennünk lévő különbségek, melyek kezdetben olyan vonzóvá tettek egymás számára, gyakran ingerültség forrásává változnak a házasságban. Majd összeütközési ponttá is alakulhatnak.

Ez minden házaspár számára megdöbbentő. Hogy lehet, hogy mi, akik annyira **EGYEK** voltunk mielőtt összeházasodtunk, most annyira **NEM ILLÜNK ÖSSZE?** És mégis, előbb vagy utóbb ez megtörténik.

Ez a két ember, akik megismerték a találkozás boldogságát és egységét, valamint az abból fakadó örömet, hogy az Úrban egyek; már nem érzik magukat „szerelmesnek”. Talán egy héttel a házasság után, vagy 5 évvel később, de bekövetkezik. Nem tudok olyan házasságról, amelyben ezt ne tapasztalták volna meg. **Minden Krisztusban kötött házasságban egy idő után elfogy az emberi szeretet!** Még az általunk ismert legszentebb hívők házasságában is!

És amikor ez megtörténik, az első gondolat ez: „Ó, Uram, talán nem a megfelelő emberrel házasodtam össze?”

Valószínűleg nem ez a helyzet. De még ha így van is, ez egy vitatható kérdés. Minthogy már összeházasodtatok, úgy kell maradnotok.

(Mi a helyzet, ha valóban elvétettük, és nem az Úr akarata szerint házasodtunk? Majdnem ugyanazt tesszük. Megbánjuk engedetlenségünket, és kérjük Isten kegyelmét, hogy feltétel nélkül szeressük házastársunkat. Ismerek egy testvért, aki egyáltalán nem mutat szeretetet a felesége iránt, és azzal mentegetőzik, hogy a felesége behálózta, és ő sohasem szerette igazán. Még ha ez is a helyzet, most már házasok, és engedelmeskednie kell az Úrnak, és szeretnie feleségét, ahogy Krisztus szerette a Gyülekezetet, és letette érte az életét. Mennyivel jobb volna, ha el tudná mondani: „Tudom, hogy Isten vezetett bennünket egymáshoz, és el tudom venni az Ő kegyelmét, hogy szeressen őt.”)

Hogyan készülhetünk fel erre az elkerülhetetlen döbbenetre, míg egyedülállók vagyunk?

Meg kell értenünk még a házasság előtt, hogy mi történik, amikor két különböző teremtményt hozunk össze, és megpróbáljuk őket eggyé tenni. Csak két lehetőség van: harmadik világháború (eleven pokol) és válás, vagy:

A kereszttel

Két lény, akik teljesen különbözőek, hogyan válhatnak eggyé? Isten készített egy utat. Ez az út az, amit Ő valójában akar, mert ott dicsőül meg.

Andrew Murray *Isten jelenlétének titka* c. könyvében ezt írja: „Krisztus legnagyobb dicsősége az Ő kereszttje. Ebben dicsőítette meg az Atyát, és Őt az Atya. Ez volt, amikor a megöletett Bárány a trónus közelében állt, mint a Jelenések könyvének ötödik fejezetében le van írva, és fogadja a megváltottak, az angyalok és az egész teremtettség imádatát. [...] **Nem ésszerű akkor, hogy Krisztus legnagyobb dicsősége legyen a mi egyedüli dicsőségünk is?**”

Mi fejezi ki legjobban az Úr Jézus szerető jellemét? Mindenekfelett egy dolog: Ő állhatatosan letette az életét Istenért, és ezt végül az mutatta be igazán, hogy végig ment az úton egészen a kereszthalálig. Nem foglalkozott saját szükségeivel, csak az Ő atyja akaratával és mások szükségeivel. Letette az életét értem; letette az Ő életét érte. És nekünk, akik házasságra hívtunk el, egy különleges utat készít, hogy **meghaljunk magunk számára, és letegyük az életünket a másikért és a mi Urunk Jézus Krisztusért.**

A házasság célja ahhoz a tényhez kapcsolódik, hogy az a legtermékenyebb közeg, amelyben az Úr kereszttjét valóságosan megtapasztalhatjuk. A házasság az, amiben naponta meghalhatunk, és naponta felvehetjük a kereszttünket az Úrért. A házasság az, ahol lelepleződik az én, amelyről nem is tudtuk, hogy ott van, és az is a keresztre menjen és meghaljon. Ó, mennyi „én” van mindannyiunkban, ami még nem vált láthatóvá! De a házasságban nem lehet elrejtteni.

Szerintem nincs, ami jobban dicsőítené az Urat, mint amikor egy hívő ember az életének valamely területén felveszi a kereszttet. Csak a belső krisztusi élet tudja ezt megtenni. Az én minden alkalommal harcolni fog a kereszttel ellen. De amikor látjuk az ént meghalni a kereszttel, és meglátszik a krisztusi élet,

az dicsóíti és magasztalja igazán az Urat. Csak ez készíti fel a szenteket, és építi a Testet, és bátorít, amikor látják, hogy valaki megéli Krisztus keresztyét; tényleg az Urat látják.

Ha még nem vagyunk készek erre...

Az egyik leggyakoribb dolog, ami megtörténik egy friss házasságban a következő: amikor valaki rájön, hogy a házastársa más, mint gondolta, akkor hadjáratba kezd, hogy megváltoztassa. E hadjárat jellege a személyiség szerint változó, de mindig hosszas erőfeszítést jelent, hogy kiigazítsa a másik ember hibáit vagy gyengeségeit, vagy eltávolítsa azokat a területeket, amelyeket másként látnak, azzal, hogy megpróbálja rávenni a másikat, hogy az ő szemszögéből nézze a dolgokat.

Valójában nem a másikkal van a probléma, hanem az **énnel**. Akinek meg kell változnia, az nem a házastársam, hanem én. Ki akarok bújni Isten előtti felelősségem alól azzal, hogy a társamra koncentrálok. Az igazság az, hogy én nem tartozom felelősséggel érte. Egyedül magamért tartozom felelősséggel. Pl: Egy férj soha ne mondja a feleségének, hogy „Engedelmeskedj!” Az ő felelőssége egyedül az, hogy szeresse a feleségét, ahogy Krisztus szerette a Gyülekezetet, hogy „bele szeresse az engedelmességbe”. A feleség pedig soha ne követelje a férjétől, hogy „Nem szeretsz engem (eléggé)!” Csak azért felelős, hogy engedelmeskedjen, és engedelmissége megnyerje férje szeretetét! (1Pét 3,1-2)

Számtalan házasságot tett tönkre az ilyen hozzáállás (ami valójában mély önzésről tanúskodik), különösen, ha évekig folytatják így. Ezért kell jóval a házasság előtt megtanulnunk a kereszty útját.

Hogyan teszi le egy férj az életét?

Egyszerű. Felesége szükségét fontosabbnak tartja, mint a sajátját. Nőtestvérek, higgyétek el, ez egyáltalán nem jön magától! Csak Krisztus által lehetséges! Mennyire én-központúak vagyunk mi, férfiak! Mennyire önzők! Kicsoda ismeri a férfi ego mélységeit! Egyedül Isten – és a feleségek!

Ó, mennyire szükség van ebben a keresztyre! Láthatjuk, hogy igazából, amit a férjnek meg kell tanulnia, nem különbözik attól az **engedelmisségtől**, mint amit a feleségnek meg kell tanulnia, csak neki az Úr felé. Nem, nem léptem le az alapról. Fel kell adnia akarátát, és feleségét tenni az első helyre. Férfitestvérek, ha azt hiszitek uralkodásra házasodtok, azt felejtétek el! **Azért nőszültök meg, hogy meghaljatok!**

A férj meg kell haljon annak, hogy király akar lenni, és hagyja, hogy az Úr legyen az ő királya. Meg kell haljon annak, hogy „végzi a saját dolgát”, a független életnek, és meg kell tanulnia mindent a feleségével „közösségben” tenni, meghallani az Úr hangját rajta keresztül. Meg kell halnia szexuális vágyainak, és első helyre tenni felesége kívánságát. Meg kell tanulnia ezen a területen, hogy ő az, akinek adnia kell, és nem elvenni. Meg kell tanulnia „megmosni a feleségét az Ige fürdőjében”; de nemcsak őt, hanem gyermekeit is.

Talán segítségemre lehet egy egyszerű megtapasztalás az életemből még fiatal férjként, hogy bemutassam ezt. Elnézést a kifejezésért, de régebben utáltam a macskákat. Van egy mondás, hogy minden férfinak, akinek van egy kutyája, ami felnéz rá, szüksége van egy macskára, amely lenézi. A menyasszonyom szerette a macskákat, és szeretett volna egy perzsa macskát. Nem sokkal a házasságkötés után, egyik nap voltam valakinél, akinek volt két nagyon drága himalájai perzsa macskája. A megjegyzésemre, hogy milyen különleges a külsejük, a gazdájuk azt mondta, hogy nekem adja az egyiket, ha nincs gyerekünk (nem volt). „Nem, köszönöm!”- feleltem. Később, ahogy hazafelé tartottam, az Úr szólt hozzám: „Szereted a feleségedet?” „Természetesen”- válaszoltam. „Menj vissza, és hozd el a macskát!” Egy kisebb robbanás volt bennem, de tudtam, hogy el kell mennem azért a macskáért. És mennyire meglepte a feleségemet, és mennyire örült - micsoda áldás volt ez nekem!

Ez egy egyszerű kis példa arra, hogyan munkálkodik Isten a férfiakban, hogy megtanítsa bennünket magunk elé helyezni a feleségünket, és Krisztust pedig első helyre.

Egy másik út, ahol a keresztynek munkálkognia kell, az, hogy a férfi szeret „minden bölcsesség” birtokosaként irányítani. Testvérek, adjátok fel! Az egyik első dolog, amit meg kell tanulnotok, hogy a feleségetek valószínűleg jobban hallja az Úr hangját, mint ti. És amikor meghallja az Úr hangját, jobb,

ha figyeltek – komoly hibák következnek, ha nem így tesztet. Aztán néha, amihez ragaszkodik, az nem az Úrtól van. És meg kell tanulnotok felismerni a különbséget!

Egyetlen módja ennek, hogy a kereszt mélyrehatóan munkálkodjon az énkben.

Hogyan teszi le egy feleség az életét?

Mivel nem vagyok nő, nem hiszem, hogy túl sok mindent mondhatnék itt. De azt tudom, hogy az engedelmeség nem természetes egy nő számára. Tehát itt is a keresztől van szó. Ó, néhányak számára nagyon egyszerű külsőképpen engedelmeskedni, de belül majd felforr. „Ostoba férj. Ennyi esze van? Ezt sem csinálja meg, azt sem csinálja meg. Meg kell mondanom neki, hogyan csinálja.”

Hogy engedelmeskedsz neki, amikor téved vagy önfejtű? Miért bánik olyan gondatlanul (vagy az ellenkezője - kuporgatva) a pénzzel? Hogy végezzek mindennel, hogy az ő beosztásába is beleférjek? Mit tegyek, ha ő „turbékolni” szeretne, és pedig nem? Mi a helyzet, ha másként állunk a gyerekneveléshez? A nő számára ugyanaz a válasz, mint a férfiak számára: meghalni magunknak, a másikat helyezni magunk elé.

És a szeretet?

Biztosan észrevették, hogy nem sokat beszéltünk a „szeretetről” ebben a témában, hogy mi Isten célja a férfi és a nő számára, és ez furcsának tűnhet. Mindent összevetve, hát nem az Ige mondja a férjeknek, hogy szeressék úgy a feleségüket, mint Krisztus a Gyülekezetet? De igen, ám Isten Igéje arról is világosan szól, hogy mi az igazi szeretet: „Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja barátaiért.”

Miért adtuk azt az alcímet ennek a fejezetnek, hogy „A kereszt dicsősége”? Mi volt olyan dicsőséges a keresztben? Nem szégyenteljes volt inkább? Megbotránkoztató? Igen, emberi szempontból. De a látó szemeknek, szellemi oldalról szemlélve a legdicsőbb kifejezése a mi Urunk és Megváltónk szívének, jellemének és szeretetének. Ha nem lett volna a kereszt, nem ismernénk értünk való szeretetének mélységét. Igen, a kereszt volt az Ő felmagasztalása a mennybemenetelének földi oldalán. És ahogy Andrew Murray mondta, a miénk is ez.

Nagy ámitás azt gondolni, hogy a házasság központi kérdése az énhál nélküli szeretet, vagyis a szerelem. A szerelem nagy része öncélú. Ez nem Krisztus szeretete, és nem az a szeretet, amely építi a házasságot, és végül megvalósul általa az az egység, amit Isten tervezett. Több mint húsz évvel ezelőtt Paul Stookey megtérése után írt egy dalt, ami ma is sokszor elhangzik esküvőkön. Az egyik sora ez: „És ha a szeretet a válasz, ki fogja adni?” Valakinek adni kell.

Igen, a szeretet központi kérdés abban, hogy Isten megvalósíthassa szándékát, de ez nem érzelmi szeretet. Olyan szeretet, amely odaáldozza, leteszi az életét. Olyan szeretet, melynek időnként nincs érzelmi alapja. Don Francisco ezt írja egyik énekében: „A szeretet nem egy érzés; hanem akaratos cselekedete.” Nincs olyan terület, amelyre ez jobban igaz volna, mint a házasság.

Nem cél, hanem eszköz és út

Egyértelművé akarom tenni, hogy nem azt mondom, hogy a kereszt a házasság célja. De nem is a szeretet. A cél az EGYSEG. Amikor látunk két embert, akik valóban egyek, csodálattal nézzük, mert tudjuk, hogy ez lehetetlen az ember számára. Ez Istennek és a Szent Szellemnek a munkája. Csak ott található meg, ahol mindkettő hajlandó meghalni mindannak, ami az én, hogy csak az maradjon, ami krisztusi. És ez „sok gyümölcsöt” terem.

A Galata 5,22-24-ben ezt olvassuk a Szellem gyümölcseiről:

„A Lélek (Szellem) gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás. Az ilyenek ellen nincs törvény. Akik pedig Krisztus Jézuséi, a testet megfeszítették szenvedélyeivel és kívánságaival együtt.”

A **SZERETET** az ösvény, amelyen járunk ezen az úton; a **KERESZT** az eszköz; és az **EGYSÉG** a cél. A cél, az egység valójában egy személy, az Úr Jézus Krisztus. De ez egy másik könyv témája.

Amikor a szeretet az út, a kereszt az eszköz, és az egység a cél, akkor a házasság Isten dicsőségével ragyog, és fénylő bizonyossága Krisztus feltámadott életének. Ha egyedülálló vagyunk, adna nekünk az Úr olyan vágyat, hogy ne érjük be ennél kevesebbrel!

Megjegyzés: Az egyedülállóknak tanácsolom, hogy ragaszkodjanak ezekhez, különösen ehhez a fejezethez, míg házasságra nem lépnek. Igazi értéké válhat a házasságban, amikor a nehéz időszakok jönnek. Tiétek lesz annak az áldása, hogy tudjátok, nem vagytok egyedül, ezekre a dolgokra lehet számítani, és van egy út, ami keresztülvezet rajtuk, ami az Úr szándéka az életetekben.

IX. Míg megismerjük az Ő akaratát: Az egyedül töltött évek

„De keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek” (Mt 6,33).

„A nem házasoknak [...] pedig ezt mondom: jó nekik, ha úgy maradnak, mint én is” (1Kor 7,8).

„Aki nőtlen, az az Úr dolgaival törődik: hogyan legyen tetszésére az Úrnak, Aki viszont megházasodott, az a világi dolgokkal törődik: hogyan legyen tetszésére a feleségének, ezért élete megosztott. A nem férjes asszony és a hajadon az Úr dolgaival törődik, hogy szent legyen testében is, lelkében is, aki pedig férjhez ment, a világi dolgokkal törődik: hogyan legyen tetszésére a férjének” (1Kor 7,32-34).

„Mindenki maradjon abban a hivatásban, amelyben elhívatott” (1Kor 7,20.24).

„Azt tartom tehát jónak a küszöbön álló megpróbáltatások miatt, hogy jó az embernek úgy maradnia, amint van” (1Kor 7,26).

„Ne keress feleséget” (1Kor 7,27).

Mindazzal, amit mondtunk az előző fejezetben a házasságról, egy célom volt: hogy eloszlassam azokat a gyerekes és világias elképzeléseket attól, hogy mi valójában a házasság, és hű képet adjak arról, hogy mi van Isten gondolataiban. De természetesen felvetődhet a kérdés:

És mi van az én szükségimmel?

A legtöbbet ezt hallom fiatal egyedülálló keresztyénektől: „Meg kell házasodnom.” Egy olyan ember minden együttérzésével, aki majdnem 28 éves koráig egyedül élt, őszintén kell felelnem.

Ha úgy gondolsz, hogy szükséges számodra, hogy házasságra lépj, akkor egyértelműen mondhatom, hogy nem vagy még kész a házasságra! Miért?

Mert az, ahogy érzel, a következőket mutatja meg:

1. Azt gondolsz, hogy van olyan szükség, melyet csak a házasság tölthet be.
2. Krisztus jelenleg nem elég arra, hogy betöltse minden szükségedet.

Mindkét gondolat téves. Először is, **nem létezik olyan ember, aki betölthetné szükségedet.** Sokkal jobb, ha ezzel most szembenézel, mint ha majd a házasságban teszed ugyanezt.

Sajnos, sok keresztyén házaspár katasztrófafaként éli meg ennek a valóságát a házasságban, csak azért, mert ebben a tévhitben éltek évekig. Rájönnek, hogy akivel összeházasodtak, nem tudja betölteni szükségüket. Szükségük van szeretetre, ragaszkodásra, szükségük van odafigyelésre, érzelmi támogatásra. Ott vannak a szexuális szükségletek. Bármi. A világ megtévesztésében éltek, hogy egy férj vagy feleség be fogja tölteni a szükségünket. Az ellenségünknek és ennek a világnak micsoda durva hazugsága ez! Higgyétek el nekem, nincs annál reménytelenebb helyzet, mint amikor össze vagyunk zárva a házasságban, és rájövünk, hogy akivel összeházasodtunk, nem tudja kezelni a problémáinkat, és nem tölti be szükségünket.

Talán nem áll messze az igazságtól, ha azt mondom, a házasságban minden komoly probléma, és az összes válás annak a következménye, hogy az egyik fél rájött, hogy a társa nem tudja betölteni az ő szükségét.

Még azt is kijelentem, hogy ha most „kétségbeesetten szükségét érzed valaminek”, és azt várod, hogy egy ember tölti be ezt a szükségét, akkor egy bukásra, egy szívet zúzódás előtt állsz. Az is eszembe jutna, hogy talán már keresztülmentél jó néhány csalódáson. Az Úr tudja, hogy nincs többre szükséged!

A valóság ez: **egyedül egy Valaki töltheti be szükségünket – az Úr Jézus Krisztus.**

Tovább megyek: egyedül Ő **adatott** nekünk, hogy betöltse szükségünket.

Szeretném világossá tenni az olvasó számára, hogy ez az igazság volt az egyik elsődleges teher, amit az Úr rám nehezített azzal, hogy írjam meg ezt a kis füzetet; ez hitünk egyik központi igazsága. De olyan kevesen ismerik, különösen olyan értelemben, ahogy ez a házastársi kapcsolathoz viszonyul.

Gyakorlatilag, az egyedül töltött évek drága ajándék az Úrtól, hogy növekedhessünk a Vele való közösségben, és hogy felfedezzük, milyen mélyen és milyen csodálatosan be tudja tölteni minden szükségünket. Mielőtt folytatnánk, olvassuk el a 23. és 91. zsoltárt.

Mindenekelőtt, az Úr Jézus az Ő halálában, eltemetésében és feltámadásában véghezvitt egy befejezett munkát, amiből semmi sem hiányzik. Nincs híja a megváltásunknak. Teljes és tökéletes gondoskodás. És az Ő benned lévő élete megadja a belső ember számára mindazt, amire szükségünk van. Ő az életünk.

Ez egy rendkívül gyakorlati dolog, egyáltalán nincs elszellemiesítve. A továbbiakban néhány gyakorlati tanácsot szeretnék adni, hogyan tapasztalhatjuk meg, hogy Ő mindenre elég.

Isten azt mondja, hogy egyetlen dolgot **keressünk**. Ő féltékeny. Tudja, hogy bármi más, amit keresünk, csalódást, talán még fájdalmat is okoz. A hívő ember mindig és egyedül csak az Urat Magát keresse. Pál életének a végén ezt mondta: „hogy megismerjem őt és feltámadása erejét, valamint a szenvedéseiben való részesedést, hasonlónak lévén az ő halálához” (Fil 3,10).

Tudom, hogy az 1Korinthus 7-ből kiemelt szakaszok szövegkörnyezete egy konkrét helyzetre vonatkoznak, de hiszem, hogy az e szavakban megfogalmazott elvek túlmutatnak a szövegkörnyezeten. Mi ezeknek a lényege? Nem azt mondják, hogy „ne házasodj meg!” De azt mondják, hogy „ne **keress** társat!” Mi rossz van abban, hogy társra vágyunk? Önmagában véve semmi. Ahogy már említettük, ezzel az Istentől kapott vágyódással teremtettünk. Viszont, hívőkként olyan vezetést kaptunk, hogy **egyetlen dolog** legyen, amit szorgalmasan, folyamatosan, buzgón keresünk: az Úr maga.

Mi a lényeg? Egyszerűen ez: amiatt, ahogy az Úr alkotott minket, ha átadjuk magunkat annak, hogy társat „keressünk”, ez a keresés valószínűleg elfordít majd bennünket életünk elhívásától, ami az Úr keresése és megismerése! Nem lehetünk „kétszívűek”. Vagy egyiket, vagy másikat keressük. Nem tudunk egyszerre két dolgot keresni... ez lehetetlen. Az egyik domináns lesz, az lesz az uralkodó. Az vezet majd. Egy mozgó tárgy nem tud egyszerre két irányba menni.

A mi buzgalmunk se legyen ennél kevesebb. Valójában, ami nem Istenből való, az mind csak kevesebb lehet.

Az egyedüllétről

Néhányaknak az egyedüllét pusztá valósága okozza a legnagyobb nehézséget. Már majdnem kínzást. Rákiáltunk az Úrra: „Te mondtad, hogy nem jó az embernek egyedül lenni! Segíts!”

És úgy tűnik, nem hallja.

Pedig hallja.

Olyan közel akar hozzánk lenni, hogy ismerjük az Ő jelenlétét, és lássuk, hogy így nem vagyunk egyedül. Hogy lehet ez? Ő, vigasztalást találni Őelőtte imádságban és az Ő szavában, micsoda öröm ez a léleknek! Ismerjük így az Ő jelenlétét? Semmilyen körülmény nem tagadhatja meg, és nem veheti el ezt a jelenlétet.

Látjuk azt, hogy nincs nagyobb magányosság annál, amikor egy életre hozzá vagyunk kötve valakihez, aki nem Istentől való? Bezárva a magányosság látható börtönébe? Nincs közösség azzal, akivel a legközelebb kellene lennünk? Ez az igazi egyedüllét. Vigyáznunk kell, hogy ez meg ne történjen, úgy, hogy akarjuk az Ő akaratát, és csak az Ővét, még abbéli vágyunkkal szemben is, hogy tegyünk valamit egyedüllétünk ellen.

Azt is ki kell emelnem, hogy minden házasságban élő ember, néha hihetetlenül egyedül van, olyan egyedül, amit a házasság nem tud orvosolni. Ha van tapasztalatunk, hogy hogyan cseréljük fel ezt a magányosságot Isten jelenlétével, akkor nem fogunk ettől szenvedni, hanem nyerünk általa. De ha mi magunk próbáljuk kielégíteni ezt a szükségét, akkor az eredmény valószínűleg épp ellentéte lesz annak, mint amit kerestünk.

E szükség kielégítésének legjobb módja egyedülállóként, ha közösségben vagyunk hasonló gondolkodású hívőkkel Krisztus Testében. Vállalj részt abban, amit az Úr tesz, azokkal a hívőkkel együtt, akikkel összejöttök. Később még lesz szó erről.

Fenntartás nélkül megoszthatom ezt: Amikor azt kérjük Istentől, hogy jelentse ki Magát nekünk mint Aki Mindenünk Mindenekben, amikor azt mondjuk: „Uram, azt szeretném, ha Te lennél minden, amire vágyom, és amire szükségem van”, akkor meghallgat bennünket, és válaszol imánkra. És csodálatos dolog történik majd. Én megtapasztaltam, és sokakat ismerek, akik szintén megtapasztalták.

Amikor végül meglátjuk, hogy valójában Ő mindaz, amire szükségünk van, akkor már nem az irányít többé, hogy társat találjunk. Megpihenhetünk. Ő elég. És ha úgy akarja, hogy házasságban éljünk, fel leszünk készítve arra, hogy „adók” legyünk, nem pedig „vevők”. Ha úgy akarja, hogy egyedülállók maradjunk, akkor elégedettek leszünk, hogy az Ő menyasszonya lehetünk – vágyva várva az Ő visszajövetelét!

Az alábbi vers, amit egy drága nőtestvér küldött nekem egyedül töltött éveim egyik sötét időszakában, és ami kulcsfontosságú szerepet játszott abban, hogy kijöjjek e sötétségből, sokkal szebben megfogalmazza ezt, mint ahogy én tudnám:

Krisztus, Aki az életünk

„ÉN VAGYOK” Ki vagy Uram?
ÉN VAGYOK – mindened,
Mindaz, mire szükséged léssen,
Teljességed bennem van egészen.

ÉN VAGYOK – békességed, örömed,
Igazságosságod, s hatalmad.
ÉN VAGYOK – győzelmed a bűn felett,
Éjjel és nappal Megtartód neked.

ÉN VAGYOK – utad, életed,
ÉN VAGYOK – az igazság beszéde,
S hiányod bármi legyen még,
ÉN VAGYOK – neked: El Shaddai, Elég.

ÉN VAGYOK a te belső életed,
Örökkévaló Kenyered,
Vérem legyen italod, testem ételed,
ÉN VAGYOK – Mi van még szükséged?

(Adah Richmond – fordította: B.K.)

Két gyakorlati segítség

„Növekedjünk fel szeretetben mindenestől őhöz, aki a fej, a Krisztus. Az egész test pedig az ő hatására egybeilleszkedve és összefogva, a különféle kapcsolatok segítségével, és minden egyes rész saját adottságának megfelelően működve gondoskodik önmaga növekedéséről, hogy épüljön szeretetben” (Ef 4,15-16).

Amikor a húszas éveimnek elején jártam, az Úr ezek közül sok mindent kijelentett, és nagyon világosan szólt hozzám, hogy hagyjam abba az ismerkedést (15 évesen kezdtem el randizni, szakértője voltam). Nagyon személyes volt ez nekem, és nem akarom rákényszeríteni senkire. A múltamban sok hívő lánnyal volt helytelen kapcsolatom, volt miből megtérnem.

Az Úr gyengéden és irgalommal telve közeledett felém ebben a dologban. Valami ilyesmi volt: „Kapcsolatba kerülnél szándékosan valaki más feleségével?” Egyértelmű volt a válasz. A következő kérdés már annyira nem: „Nem látod, hogy szinte minden alkalommal, amikor kapcsolatba kerülsz egy lánnyal, akkor valaki másnak a feleségével kerülsz kapcsolatba? Csak még nem házások – a te szemedben.”

Később, mintha újabb kérdést tett volna fel az Úr: „Ha egy nap megnősülsz, akkor hol találsz meg a közösséget – sok más nőtestvérrel?” Hirtelen felismertem, hogy ha valaha megnősülök, akkor katasztrofális lenne, ha a többi nőtestvérrel fenntartanám a kapcsolatot! „Azt hiszem, nem”-válaszoltam. Majd mintha ezt kérdezte volna: „És hol találsz majd meg a közösséget?” Egyértelmű volt. Férfítestvérekkel Krisztusban. Így van ez mindannyiunkkal: férfiak férfiakkal, nők nőkkel.

És valóban megtapasztaltam, hogy a férfítestvérekkel való közösségem sokkal mélyebb és tisztább volt, mint korábban a nőtestvérekkel. Nem mintha nem ismertem volna szent életű lányokat, csak nem vonta el a figyelmemet semmi, ami „nem oda való”! Milyen jó volt a saját nememből valókkal a közösség, és milyen sokat növekedtem általuk! Felkészített ez a Krisztusban testvéreimmel való a közösségre, és ezek a kapcsolatok több mint 20 évvel később, ma is megmaradtak.

Az Úr szólt, hogy mindenekfelett a Vele való kapcsolatomat ápoljam, hogy megismerjem Őt, Aki mindenem mindenekben, hogy ha valaha megnősülök, jobban fel legyek készülve arra, hogy letegyem az életemet a feleségemért (nem mintha nagyon sikeres lennék e téren!).

Ő, micsoda gondoktól szabadultam meg! Micsoda szabadság! Hogy növekedtem az Ő megismerésében! Nem adnám semmiért azt a három ismerkedésmentes évet! Tényleg úgy gondolom, hogy életem legszebb évei voltak.

Felkészülés a házasságra: a gyülekezet

Láttuk, hogy csak egy módja van annak, hogy Isten terve megvalósuljon egy házasságban, és ez a kereszt mély munkája a férj és a feleség életben.

Hogyan készülhetünk fel erre? Isten adott egy csodálatos lehetőséget. Ez Isten háza, a gyülekezet, azok a testvérek, akikkel összejövünk.

Testvéreink azok, akik sok lehetőséget adnak nekünk arra, hogy „meghaljunk a magunk számára”, és „letegyük az életünket” értük. Csak annyit kell tennünk, hogy körbenézünk, és megkérdezzük az Urat: „Hogyan tehetem le az életemet a testvéreimért?” Ezernyi útra nyithatja fel a szemed.

Talán egy idősebb testvért elvinni minden alkalommal az igehirdetésre, vagy hetente kiporszívózni a lakását. Talán minden alkalommal hamarabb érkezni, hogy kipakold a székeket, és végig maradni, hogy el tudd pakolni. Talán észrevenni egy testvéren, hogy sokat dolgozik, fáradt, és felajánlani, hogy segítesz megcsinálni valamit a ház körül, hogy együtt lehessen a családjával. Sok minden lehet. Ha nem látod, csak kérd!

Kérdezz meg egy testvért, egy családot vagy egy gyülekezeti vezetőt, mit tehetnél, hogy segíts nekik – majd segíts felszedni az állukat a padlóról!

A lényeg, hogy vedd az idődet, és áldozd oda valakiért; vedd erődet, és használd valaki más javára, nem a sajátodra. Tanuld meg Krisztust szolgálni teljes szívvel ott, ahol vagy, most azonnal. Meglátod, nagy lesz jutalmad még életedben.

Nem azonnal tanuljuk meg a kereszti útját. Időbe telik. Nincs alkalmasabb idő megtanulni, hogyan haljunk meg a magunk számára, mint az azonnal. Minél hamarabb meghalunk magunka számára, annál hamarabb nyerjük meg Krisztust! Fel kell készülnünk arra a napra, hogy ha házasságra lépünk, a kereszti már a barátunk legyen, jól ismerjük.

Ez a kulcsa: Ha szívünket egészen és teljesen arra adjuk, hogy **keressük az Urat, és Őt szolgáljuk, HA** az Ő akarata, hogy házasságban éljünk, akkor a maga dicső idejében, az Ő dicső módján egymáshoz vezet bennünket azzal, akit Ő választott; nem hagyja, hogy elszalasszuk azt a valakit, vagy ő szalasszon el bennünket! És milyen csodálatosan fogjuk tudni még tartanak földi napjaink, hogy ez nem a mi cselekedetünk volt, hanem az Ővé. **És Ővé lesz minden dicsőség!**

Ha pedig az az Ő akarata, hogy „maradjunk úgy, ahogy vagyunk”, akkor Ő teljesen megelégtet bennünket. És így is Ővé lesz minden dicsőség.

A tisztaságról

Már idéztem a Galata 5,24-et:

„Akik pedig Krisztus Jézuséi, a testet megfeszítették szenvedélyeivel és kívánságaival együtt.”

Isten vágya, hogy tiszta, szent nép legyünk, ne szennyezzem be a test és annak szenvedélyei. Azt is idéztem, hogy „az ifjúkori kívánságokat kerülj”. Bár találna a maga számára Isten ebben a korban is olyan fiatalokat, akik nem szennyezték be magukat, akik megőrizték életüket tisztán és szentül, elsősorban az Ő számára, majd pedig az Általa választott házastársuk számára. Ennek egyértelműen akkor kell elkezdődnie, amikor még egyedülállóak vagyunk.

A testnek engedni ezen a területen azt jelenti, hogy feláldozzuk, talán még el is pusztíthatjuk a dicsőséges **EGYSÉGET**, amit Isten a házasságban adott az Ő szentjeinek. Az Úr segítsen bennünket!

Meg vagyok győződve arról, hogy még ezekben a gonosz időkben is, Ő megmenthet egy olyan generációt, mely hűséges az Ő eredeti céljához. A legfontosabb az, hogy teljes mértékben kerüljük, meneküljünk minden helyzettől, amelyben a legkisebb tisztátalanságot látjuk.

És ha a múltamban „tisztátalanná” lettem?

Ez nagy kérdésem volt, amikor az Úr elkezdett szólni hozzám. Nagyon elszomorodtam, és úgy éreztem, elítél a múltam. De akkor az Úr a 2Kor 11,2-t hozta elé:

*„eljegyeztelek titeket egy férfiúnak, hogy **tiszta szűzként** állítsalak benneteket a Krisztus elé”*

Hála az Úrnak! Kinek mondja ezt Pál? Ki volt erkölcselenebb, mint a korinthusiak, az ő templomi paráznaságukkal? Senki! De milyen tökéletes és csodálatos az Úr Jézus munkája a kereszten, ahol Ő megfizetett minden bűnért az Ő drága vérével, hogy mi megtisztuljunk, bocsánatot nyerjünk, és újjá legyünk.

Az ide vezető út ismerős. 1Ján 1,9:

„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszástól.”

Majd ragaszkodjunk ehhez a megtisztuláshoz, Krisztushoz, Aki a mi igazságunk a Róma 12,2 alapján:

„Ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával...”

Amikor az Úr ezt megmutatta, úgy éreztem, volt egy időszak, amikor Ő helyre tudta állítani bennem a szüzeknek, a tiszta életűeknek legalább a gondolkodását az Ő keresztyének munkája által. Bár cselekedne így a te életedben is, ha neked is szükséged van egy új kezdetre Őbenne!

Bár sokakat állítana helyre ez az igazság!

És ettől kezdve, bár menekülnénk minden olyan helyzetből, ami arra csábíthat bennünket, hogy újra elkövessük múltbéli bűneinket!

X. Mit kíván Isten?

„Az emberből kivett oldalbordát asszonnyá formálta az Úristen, és odavitte az emberhez. Akkor ezt mondta az ember: Ez most már csontomból való csont, testemből való test. Asszonyember legyen a neve: mert férfiemberből vétetett. Ezért a férfi elhagyja apját és anyját, ragaszkodik feleségéhez, és lesznek egy testté” (1Móz 2,22-24).

„És a szent várost, az új Jeruzsálemet is láttam, amint alászáll a mennyből az Istentől, felkészítve, mint egy menyasszony, aki férje számára van felékesítve” (Jel 21,2).

A Biblia házassággal kezdődik, és azzal is fejeződik be. Mély igazság rejlik ebben.

Mi hajlamosak vagyunk énközpontúan, emberközpontúan gondolkodni, azt hisszük, hogy Isten minden gondolata és szándéka ránk összpontosul. Sajnos, így látja a mai keresztyénség nagy része, amely napról napra egyre inkább az emberre és annak szükségére koncentrál. Igen, a mi szerető Atyánk leírhatatlan módon törődik velünk, mi pedig imádjuk és magasztaljuk ezért. De nem mi vagyunk az Ő tervének középpontja.

Az Ő szeretett Fia, az Úr Jézus Krisztus a középpontja mindannak, amit Isten tervezett, és mindannak, amit Ő tesz. Isten örök célja (vagyis az Ő terve az örökkévaló múlttól fogva), hogy lássa, amint az Ő Fia az első minden tekintetben, „hogymindenben Ő járjon elől”, hogy „Benne egybefoglaljon mindeneket”. Vagyis, hogy Ő felmagasztaltasson, imádják és dicsőítsék örökkön örökké. Minden más, csak „részhalmaz”, ennek a hatalmas és dicsőséges célnak a része.

Halljuk azt a szót, hogy „Atya”, és azt hisszük, Isten tőlünk vette kölcsön ezt a kifejezést, hogy megértsük Őt. Halljuk, hogy Jézus azt mondja, Ő az igazi szőlőtő, és azt gondoljuk, az Úr látott egy szőlőt, és ezt gondolta magában: „Ez alkalmas arra, hogy felhasználjam illusztrációként.”

Látjuk a házasságot, és azt gondoljuk: „Isten úgy határozott, felhasználja ezt, hogy megmutasson nekünk valamit.”

Valójában, éppen az ellenkezője igaz. Mielőtt valaha is létezett földi apa, Isten volt az Atya az Ő szeretett Fiával. Kölcsönadta nekünk az Ő titulását, hogy példát vehessünk az örökkévaló első Atyáról. Mielőtt szülő teremtett, az Úr Jézus volt az örök élete szőlőtője, Akiből minden élet áradt.

És mielőtt férfi és nő lett volna a kertben, Istennek a gondolataiban volt egy Menyasszony az Ő Fia számára! Kölcsönadta nekünk egy rövid időre ezt a valamit, amit házasságnak nevezünk, míg eljön az, aminek csak halvány előképe.

De jegyezzük meg: árat kellett fizetnie Menyasszonyáért – Krisztusnak halálát a kereszten, az Ő drága vére kiontatott -, hogy az oldalából előjöjjön valaki, aki természetében, jellemében, életében olyan, mint Ő.

A Menyasszonnak azonban el kell készítenie magát, a menyegző előtt. Hogyan? Csak úgy, hogy **ugyanazon az úton jár, amelyen Ő – a kereszt útján.** Felkészülése az ő halála, meghal mindannak, ami az énből való, hogy újként támadjon fel egy olyan életben, melyet nem érinthet a halál, hogy szemtől szembe láthassa Őt, olyan legyen, mint Ő.

Ha csak arra figyelünk, mit van értünk abban, ami Isten célja a férfi és a nő számára, akkor messze vagyunk az Ő vágyától és tervétől. Igazából elvétjük.

Azzal, hogy a férfinak adta a nőt és a nőnek a férfit, Isten egy olyan helyet adott, ahol az Ő Fia számára elkészíthet egy Menyasszonyt.

Ha egy nap házasságra lépünk, olyan helyet biztosít a számunkra, ahol engedhetjük, hogy az Ő én nélküli ELETE kifermálódjon bennünk, és az Ő Menyasszonya elkészülhessen az Ő számára.

És nincs ez másként akkor sem, ha egyedülállók maradunk. Még jobban megragadhatjuk a megmaradt időt, hogy tanuljuk a kereszt útját, és ugyanakkor elkészülhessünk, mint az Ő menyasszonya.

Ez kell, hogy valódi, legfontosabb vágyunk legyen. E vágyódás nélkül kibillenünk, legjobb esetben nem lesz egyensúly az életünkben (lásd 2Tím 4,8). Bár teremtene ilyen szívet mindannyiunkban!

„A Szellem és a menyasszony így szól: Jöjj!

Aki csak hallja, az is mondja: Jöjj!”

„Ámen. Jöjj, Uram Jézus!”